

தயாளனின்

சுழும்பாக்கள்

மு. தயாளன்

மகிழ்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org

வேண்டுகல்

கூறும் கவிதைகள் சபையேற வேண்டும்
மாறுபடா எண்ணங்கள் மதிப்புற வேண்டும்
நல்லவரும் வல்லவரும் வேண்டும்
கல்லாதவர் இல்லாமை வேண்டுமிக்
குறும்பாச் சித்தன் கூறுவனயாவும் வேண்டும்

சு
சுயாமன்
28/7/18

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

தயாளனின்
சுழும்பாக்கள்

A. KUGAN
72, 2nd LANE
ANANDA PURI
TRAVCO
0771960160

மு. தயாளன்

மகூடம்

இல.90, பார் வீதி.
மட்டக்களப்பு - 30000
இலங்கை

ISBN : 978-955-4041-10-3

மகுடம் பதிப்பக வெளியீடு - 16

- தயாளனின் குறும்பாக்கள் ● மு.தயாளன் ● முதல்பதிப்பு:
மே 2018 ● அட்டை, உள் ஓவியங்கள்: கோ.கைலாசநாதன்
- பக்கங்கள்: XX + 172 = 192 ● வெளியீடு: மகுடம் பதிப்பகம்.
90, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு ● தொபே.இல: 077-4338878

- Thayalanin Kurumbakkal ● Limericks ● Author : Thayalan ©
- First Edition: May 2018 ● Cover & Artwork : K.Kailasanathan
- Pages: xx + 172 = 192 ● Published by: Magudam Publications.
90, Bar Road, Batticaloa ● E-mail: w.michaelcollin@gmail.com
- Ph.No: 077-4338878

300/2

பதிப்புரை

மகுடம் பதிப்பகத்தின் பதினாறாவது வெளியீடாக நற்குண தயாளனின் (லண்டன்) “தயாளனின் குறும்பாக்கள்” என்ற இந்த நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றோம்.

ஈழத்திலே “கரவைக் கவி” என்ற பெயரில் கவிதைகள் எழுதி வந்த மு.நற்குணதயாளன் லண்டன் மாநகருக்கு புலம்பெயர்ந்த பின்னர் கரவை மு.தயாளன் என்ற பெயரில் பல நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

2005ம் ஆண்டு “கடல் கடந்து போனவர்கள்” என்ற நாவலையும் “மண்ணில் தெரியுது வானம்” என்ற கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்ட தயாளனின் “சில மனிதர்களும் சில நியாயங்களும்” என்ற நாவலும் “எனது பேனாவில் இருந்து” என்ற தலைப்பில் அவரது கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், சிறுகதை, ஆங்கிலக் கவிதைகள் என பல படைப்புக்களின் தொகுப்பும் 2016ல் வெளிவந்தன. இவற்றின் அறிமுக விழாவினை “மகுடம் கலை இலக்கிய வட்டம்” மட்டக்களப்பில் நடத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்று “மகுடம் பதிப்பகம்” அவரது “தயாளனின் குறும்பாக்கள்” என்ற நூலை வெளியிடுகிறது.

நற்குணதயாளன் லண்டனில் உயர் கல்வி வட்டாரங்களில் மிகவும் பிரபல்யமான பெயர். “லக்கமரி யூசன் சென்ரர்” என்ற உயர்கல்வி நிறுவனத்தின் இயக்குனர். உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களுக்கு

பௌதிகவியல், கணிதம் ஆகிய பாடங்களைப் போதிக்கும் சிறந்த ஆசான். தனது பாடப்பரப்பில் இதுவரை நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

சிறந்த ஆங்கிலப் புலமை கொண்டவர். அதன் காரணமாக தனது படைப்புக்களை ஆங்கிலத்திலும் படைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர். சிறந்த ஆன்மீகவாதி, லண்டன் சைவ முன்னேற்றச் சங்கத்தின் வெளியீடான “கலசம்” என்ற சைவ இதழின் ஆசிரியராக இருந்து பணியாற்றியவர். சைவத்தின்மேல் கொண்ட பற்றின் காரணமாக தனது சொந்த முயற்சியில் “திருவருள்” என்ற காலாண்டிதழையும் நடாத்தி வருகிறார்.

“தயாளனின் குறும்பாக்கள்” அச்சில் வெளிவரும் அவரது ஐந்தாவது படைப்பு.

Freeverse, Modern Verse என்றழைக்கப்பட்ட புதுக்கவிதை வடிவம் எவ்வாறு மகாகவி பாரதி, ந.பிச்சமுர்த்தி ஆகியோரால் தமிழிற்கு கொண்டுவரப்பட்டதோ அதே போன்று மேலைத்தேய கவிவடிவமான லிமரிக்ஸ் (Limericks) என்றழைக்கப்பட்ட கவி வடிவத்தினை குறும்பாவாக தமிழிற்கு கொண்டு வந்தவர் மஹாகவி (த.உருத்திரமூர்த்தி) அவர்கள். அவரைத் தொடர்ந்து பலர் இந்த குறும்பா வடிவத்தினை பயன்படுத்தி கவிதைகள் வடித்துள்ளனர். அதன் நீட்சியாக தயாளனும் குறும்பாக்களை படைத்துள்ளார். ஆனால் தயாளனின் குறும்பாக்கள் வித்தியாசமானவை. அவர் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட குறும்பா இலக்கண அமைப்பில் இருந்து சில இலக்கண விதிகளைத் தளர்த்தி மேலும் எளிமையாக்கி தனது பாணியில் படைத்துள்ளார். இதில் தயாளன் வெற்றியும் பெறுகின்றார்.

தயாளனின் குறும்பாக்கள் வெறுமனே அமைப்பு ரீதியாக மட்டும் புதுவடிவம் கொள்ளவில்லை. மாறாக அதன் வெளிப்பாட்டுத் திறனிலும் சிந்தனைப் போக்கிலும் பாரிய வித்தியாசத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

சீதனம், சாதிக்கட்டமைப்பு என சமூக பிரச்சினைகளாகட்டும், வாழ்வியல் தத்துவங்களாகட்டும், ஆன்மீக போதனைகளாகட்டும் இதிகாச புராணங்களை மீள்வாசிப்புக்குட்படுத்துவதிலாகட்டும், ஈழத்தின் போராட்டகால கட்டத்தை வெளிக் கொணர்வதிலாகட்டும் அனைத்திலும் தனது அனுபவப் பகிர்வினை ஒருவித ஒன்றிப்புடன் ஒரு சிற்பி சிலையை செதுக்குவது போல் தனது குறும்பாக்களில் செதுக்கியுள்ளார் தயாளன்.

குறும்பா தமிழிற்கு ஏலவே அறிமுகமான கவிவடிவமானாலும் தயாளனின் குறும்பா வடிவம் ஒரு புதிய கருத்தியலையும், வடிவ மாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதில் வெற்றி பெறுகிறது என்பது நிதர்சனமான உண்மை.

வாழ்த்துக்களுடன்
மகுடம்.வி.மைக்கல்கொலின்
 (ஆசிரியர் - மகுடம்)

அணிந்துரை

“குறும்பா” என்ற பாடல் வடிவத்தின் வளர்ச்சிப் பின்புலத்தில் நின்று “தயாளனின் குறும்பாக்கள்” தொகுதியின் முக்கியமான சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை எடுத்துரைப்பது இவ்வேளை பொருத்தமானதென்று கருதுகின்றேன்.

மேலைத்தேயத்தில் “லிமரிக்ஸ்” (Limericks) என்றழைக்கப்பட்ட “குறும்பா” தமிழிற்கு மஹாகவி எழுதி வெளியிட்ட “மஹாகவியின் குறும்பா” (1966) தொகுதியினூடாகவே அறிமுகமாயிற்று. பின்வருவது, அந்நூலிலுள்ள “மஹாகவி”யின் குறும்பாக்களுளொன்று:

‘முத்தெடுக்க மூழ்கின்றான் சீலன்
முன்னாலே வந்துநின்றான் காலன்
சத்த மின்றி, வந்தவனின்
கைத் தலத்திற் பத்துமுத்தைப்
பொத்தி வைத்தான், போனான்முச் சூலன்’

மேற்கூறிய “குறும்பா”வை அடியொற்றி, குறும்பாவின் வடிவஞ் சார்ந்த இயல்புகளை இவ்வாறு வரையறுக்கலாம்:

- 1) மூன்று அடிகளைக் கொண்டிருத்தல்.
- 2) அழகியல் நோக்கில் இரண்டாம் அடி உள்ளிருத்தல்.
- 3) மூன்று அடிகளிலும் “எதுகை” இடம்பெறுதல்.
- 4) “மோனை” பெரும்பாலானவற்றில் காணப்படல்.
- 5) அடிகளின் இறுதியில் இயைபுத்தொடை (சீலன், காலன், சூலன்) காணப்படல்.

6) மேற்கூறிய அடியமைப்புக் காரணமாக குறும்பாவில் ஓசை முக்கியம் பெறுதல்.

7) “குறும்பா” என்பது குறுகிய பா என்பதோடு “சிரிப்பு” என்ற தொனிப்பொருளையும் தருதல்.

மஹாகவிக்குப் பின்னர் நானறிந்தளவிலே எம். எச்.எம்.ஷம்ஸ், கலைவாதி கலீல், ஜவாத் மரைக்கார், குறிஞ்சித்தென்னவன், அல் அஸ்மத், தீரன்.ஆர்.எம். நௌசாத், கொக்கூர்க்கிழார், சிவசேகரம், பாலமுனை பாறாக், ஒலுவில்.எஸ். ஜலால்தீன், சிவபாலன், மலர் ஜே. வஹாப்தீன் ஆகியோர் குறும்பாக்கள் இயற்றியுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரிசையில் இறுதியாக வந்து சேர்ந்துள்ளார் நண்பர் தயாளன்.

“முன்னோடி” என்ற விதத்தில் மஹாகவியின் குறும்பாக்களின் முற்குறிப்பிட்ட இயல்புகளை மனங் கொண்டு நோக்கும் போது தீரன் ஆர்.எம்.நௌசாத், அல் அஸ்மத், பாலமுனை பாறாக், மலர் ஆகியோர் அவ்வியல்புகளை மீறியுள்ளனர். இவ்வரிசையிலும் ஒருவராகின்றார் தயாளன். ஏனெனில் முற்குறிப்பிட்ட இயல்புகளுள் முதலிரு இயல்புகளுமே தயாளனின் குறும்பாக்களில் பெருமளவு அமைந்துள்ளன.

மீறலுக்கான காரணம் யாது? இதற்குத் தயாளன் கூறும் காரணம் ஏற்படையதுதான். அது பின்வருமாறமையும்

“முழுமையாக இலக்கண வரம்புக்குள் புகுந்தால் கவிதையின் உயிர் கொல்லப்பட்டு விடுமோ என்ற மனப்பயம் ஏற்பட்டது. இதனால் நான் இலக்கணம் தளர்ந்த வகைக்குள் புகுந்தேன். இலக்கணம் தளர்ந்த

வகை என்பது இலக்கணத்தைத் தூக்கி எறிவதல்ல. நமுவல் உத்தியாக அதனை நன்மை கருதிச் செய்துள்ளேன்.”

பாரதி வழிவந்த நவீன கவிதையின் மரபுகளை அறிந்து அவற்றுள் புதியன சிலவற்றைப் புகுத்தினார் மஹாகவி. அம்மரபுகளை அறியாது மீறியவர் புதுக்கவிதை முன்னோடியான ந.பிச்சமூர்த்தி. தயாளனும் “மஹாகவி குறும்பா”வின் இயல்புகளை நன்கறிந்து அவற்றை மீறியுள்ளார் என்பதே கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

அதனைவிட முக்கியமானது, குறும்பாக்கள் வெளிப்படுத்தும் பொருள்நிலை நின்று நோக்கும்போது மஹாகவி உட்பட முற்குறிப்பிட்ட அனைவரையும் தயாளன் மீறியிருக்கின்றார் என்பது. அதாவது, தயாளனின் குறும்பாக்கள் பொருள் ஆழத்தையும் விரிவையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதே கூறவிழைவது.

ஏற்கனவே கவிஞர்களால் பேசப்பட்ட ஈழத்தமிழ்ச் சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் சில இங்கே ஆழமாகப் பேசப்படுகின்றன. சாதிப் பிரச்சினை சார்ந்து எழுந்துள்ள குறும்பாக்கள் சில உதாரணமாக :-

முருகனும் சாதியும்

‘முருகனின் தேர்வடத்தைப் பிடித்தான் ‘முருகன்’
முருகன்’ பிடித்ததால் தீட்டென்றான் பூசகன்
துருப்பிடித்த மனதினர் விலகினர்
பெரு வடத்தைத் தூக்கினார் ஆமிக்காரர்
‘முருகன்’ வடம்பிடிக்க முருகன் நகர்ந்தான்’

சீதனப் பிரச்சினை சார்ந்துள்ளன, வேறு சில.

சீதனம்

‘கண்மூடி தூங்கினார் கந்தப்பு

பெண்ணை பெற்றதனால் களைப்பு

கண்ணாலம் பேசினார் கந்தப்பிள்ளை

பொன்வேணும் என்றார் மாப்பிள்ளை

பெண்ணின் கண்களிலோ பெருநெருப்பு’

பெண்கள் நிலைபற்றி அலசுகின்றன இன்னும் சில.

மாறிவரும் காதற்கோலங்களும் இளந்தலை முறையினரின் நடத்தைக் கோலங்களும் சில குறும்பாக்களில் விமர்சிக்கப்படுகின்றன.

சமகால அரசியல் பற்றி - போர்க்கால அவலங்கள் பற்றி - பேசுகின்ற குறும்பாக்களும் காணப்படுகின்றன:

குரூரம்

‘முள்ளியில் முனகல் பெரிதாய்க் கேட்டது

கொள்ளி எரிந்து விழுந்த சத்தமும் கேட்டது

வெள்ளி கவிந்து இருளானது

பேரிடர் பெரிதாய்க் குவிந்தது

பிடிவோசை மட்டும் சத்தமாய்க் கேட்டது’

இதிகாச, புராணக்கதைகள் சில மீள்வாசிப்பிற்குட் படுகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கது:

பாஞ்சாலி

‘பாஞ்சாலி உடைகளைந்தான் துச்சாதனன்

சஞ்சல மின்றிச் சபையில் தர்ம வான்கள்

கெஞ்சினாள் பாஞ்சாலி சத்தமாய்

மிஞ்சியவன் உடை உருவினான்

பாஞ்சாலிக்காய் தர்மம் தலைகுனிந்து அழுதது’

வாழ்வியல் தத்துவங்கள் ஆழமாக அலசப்படுகின்றன. அவற்றுள் சில புதியனவாக வெளிப்படுகின்றன.

மேற்கூறியவற்றை நோக்கும்போது தயாளனது குறும்பாக்களின் பொருள்மரபு முற்கூறிய கவிஞர்களை விட ஆழம் பெற்றிருப்பது புலப்படுகின்றது.

அதேவேளை வேறிரு விடயங்கள் ஈழத்துக் குறும்பாக்களின் பொருள் மரபினை விரிவாக்கியுள்ளமை விதந்துரைக்கத்தக்கது. இவற்றுளொன்று, வாழ்க்கை நியதிகள், சமூக மதிப்பீடுகள் சார்ந்த அடிப்படை விடயங்கள் சில, கேள்விக்குட்படுத்தப்படுகின்றமை, புது விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றமை. மரணம், கற்பு, பாவம், செய்வினை, பிறப்பு, கல்யாணம், தியாகம் முதலான தலைப்பிலெழுந்தவை அத்தகையனவே. அவை குறிப்பிட்டதொரு பாணியில் வெளிப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது:

தியாகம்

‘தியாகம் என்றால் என்ன என்றான்
உண்டுமுடித்த மீதியை வழங்கல் என்றான்
வயிறு குலுங்கச் சிரித்தான் தன
மயிரைப் பிடித்து மாய்ந்தானவன்
தனக்கென இன்றித் தன்னை இழத்தலாம்.

மேற்கூறியவாறான குறும்பாக்களை வாசிக்கின்ற போது, குறும்பாக்களை அடிப்படை நியதிகள் பற்றிப் பேசுவதற்கேற்றதொரு வடிவமாக்க தயாளன் முயன்றிருக்கின்றாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது!

மற்றொரு விடயம், சைவசமயஞ் சார்பான குறும்பாக்கள்

பற்றியது. சைவ சமயத்தை - சைவ சமயத்தத்துவங்களை ஏற்றுக்கொள்பவராக காணப்படுகின்றார் தயாளன். எனினும், சித்தர் மரபில் நின்றே அவற்றை ஏற்றுக் கொள்கின்றார்; விமர்சிக்கின்றார். ஓரிரு இடங்களில் அத்தகைய சித்தர்களை மீறியவராகவும் காணப்படுகின்றார். இன்னொரு விதமாகக் கூறின் நவசித்தராகத் திகழ் கின்றார் நமது தயாளன்.

பாரதியும் ஓரிடத்தில் “எனக்குமுன்பே சித்தர் பலரிருந்தாரப்பா, யானும் வந்தேன் ஒரு சித்தன் இந்த நாட்டில்” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது நினைவிற்கு வருகின்றது.! அவ்வழியில் நின்றுதான் தன்னைக் “குறும்பாச் சித்தன்” என்றும் கருதுகின்றார்! எனினும் விரிவஞ்சி இவை பற்றி விளக்குவது தவிர்க்கப்படுகின்றது. ஆர்வலர்கள் தேடி வாசித்துப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுவாரென்று நம்புகின்றேன்.

சித்தர்கள்போல் கலகக்குரலெழுப்பினாலும் அதனாடு, கவிஞர் “சில கருத்துக்கள் என்னுடைய தனிப்பட்ட கருத்துக்களே. அவற்றை உங்களுடைய மரபுரீதியான நம்பிக்கைகளை உடைப்பதற்காக நான் எழுதியதாக நினைக்க வேண்டாம். இவை என்னுடைய மனத்தெழுந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளே. சமூகத்தை நான் என் எழுத்தினூடாகப் பார்க்கும் நுண் பார்வையே” என்றுரைப்பதையும் ஆர்வலர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்; சிந்திக்க வேண்டும்!

வாழ்த்துக்களுடன்,

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

இது அதுவல்ல

குறும்பாவை தமிழிலே முதலில் தந்தவர் மஹாகவி என்ற புனை பெயர் கொண்ட திரு உருத்திரமூர்த்தி அவர்கள். என்னுடைய இளமைக் காலங்களில் அவருடைய குறும்பாக்களைப் படித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இந்தக் குறும்பாக்கள் Limerics என்ற ஆங்கில பாடல் வகையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

மஹாகவி அவர்களுக்கு Limerics உந்து சக்தியாக இருந்தாலும் இவர் தனக்கென்ற ஒரு பாணியை உருவாக்கிக் கொண்டார். இவருடைய பாடல்கள் குறும்புத் தன்மை கொண்ட பாக்களாகவே இருந்தமையைக் காணலாம்.

குறும்பாக்கள்: 1. இலக்கணம் தளர்ந்த வகை
2. மஹாகவி வகை
3. இறுக்கமான வகை

என மூன்று வகைகளுக்குள் அடக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

நான் எழுதத் தொடங்கியதும் வேறு ஒரு பாணியில் எழுதத் தொடங்கினேன். இதனை ஒருவர் படிக்கும்போது 'இது அதுவல்ல' என்று தமக்குள் சொல்லிக் கொள்வர். அதனால் இக் குறும்பாத் தொகுப்பை 'தயாளனின் குறும்பாக்கள்' எனத் தலைப் பிட்டுள்ளேன். ஆக இது நான்காவது வகையாக 'தயாளனின் வகை' என்ற பிரிவுக்குள் வருகின்றன.

Limerics என்பதற்குத் தமிழ்ச் சொல்லைத் தேடிய போது 'அபத்தமான வேடிக்கைப் பாட்டு' எனக் கிடைத்தது. என்னுடைய பாட்டுகள் குறும்புத்தனமாகவும், வேடிக்கைத் தனமாகவும் இறுக்கமான கருத்துகள் கொண்டவையாகவும் அமைந்துள்ளன.

திரு எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்கள் குறும்பாவகைக்கு ஒரு இலக்கண விளக்கம் கொடுத்துள்ள மையையும் அவதானித்தேன்.

முழுமையாக இலக்கண வரம்புக்குள் புகுந்தால் கவிதையின் உயிர் கொல்லப்பட்டு விடுமோ என்ற மனப்பயம் ஏற்பட்டது. இதனால் நான் இலக்கணம் தளர்ந்த வகைக்குள் புகுந்தேன். இலக்கணம் தவிர்ந்த வகை என்பது இலக்கணத்தைத் தூக்கி எறிவதல்ல. நழுவல் உத்தியாக அதனை நன்மை கருதிச் செய்துள்ளேன்.

சில கருத்துக்கள் என்னுடைய தனிப்பட்ட கருத்துக்களே.

அவற்றை உங்களுடைய மரபு ரீதியான நம்பிக்கைகளை உடைப் பதற்காக நான் எழுதியதாக நினைக்க வேண்டாம். இவை என்னுடைய மனத்தெழுந்த உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளே. சமூகத்தை நான் என் எழுத்தி னூடாகப் பார்க்கும் நுண் பார்வையே. இந்தப் புத்தகத்தை தன் அழகிய படங்களால் அலங்கரித்த ஓவியர் திரு. கோ.கைலாசநாதன் அவர்களுக்கு என் கோடி நன்றிகள். இதனைப் பதிப்பித்து இதற்கான எத்தனையோ வேலைகளை தானாகவே முன்வந்து சிரமம் பாராது செய்த மகுடம் ஆசிரியரும் மகுடம் பதிப்பக உரிமையாளருமான

திரு.வி.மைக்கல்கொலின் அவர்களுக்கும் என் கோடி நன்றிகள். அத்தோடு இதற்குத் தன் நேரப்பளுவையும் பாராது அணிந்துரை எழுதித்தந்த என் நண்பனும் பேராசிரியருமான திரு.செ.யோகராசாவுக்கும் என் அன்பு நிறைந்த கோடி நன்றிகள்.

இவற்றுக்கு மேலாக தகுந்த குறிப்புக்கள் அனுப்பி பல ஆலோசனை களைத் தந்த அஷஸ்திரேலியாவில் உள்ள என் நண்பன் சிறீபாலனுக்கும் என் நன்றிகள்.

இறுதியாக இதை வாசிக்கப் போகின்ற உங்களுக்கும் அவ்வப்போது என் பாக்களைப் படித்து காரசாரமாக விவாதித்து என்னை வழிப்படுத்திய என் துணைக்கும் நன்றி கூறி முடிக்கின்றேன்.

- மு. தயாளன் -

உள்ளே...

தத்துவம்	01	கடவுளும் மனிதனும்	22
முருகனும் சாதியும்	02	துரோகம்	23
சிரிப்பு	03	சீதனம்	24
பண்பாடு	04	நாகரிகம்	25
பாஞ்சாலி	05	சாதியும் கடவுளும்	26
பருவம்	06	காதலும் சாதியும்	27
புச்சியம்	07	முதிர் கன்னி	28
தொழிலாளி	08	விளைவு	29
அம்மா	09	தாய்மை	30
அரசியல்	10	காதல்	31
இறப்பு	11	சோரம்	32
துயரம்	12	அகிம்சை	33
ஏழையும் சிரிப்பும்	13	அப்பா	34
ஏழை	14	அன்பும் சொத்தும்	35
காத்திருப்பு	15	தோற்ற தர்மம்	36
தலைமுறைகள்	16	வரட்டுக் கௌரவம்	37
புச்சாண்டி	17	ஆண்	38
குளிரம்	18	துரோகிகள்	39
குழப்பம்	19	தேசம்	40
ஊரும் கல்யாணமும் ..	20	காதல் களைவோம்	41
விடாமுயற்சி	21	லாபம்	42

தர்மம்	43	எனக்கென்ன?	66
பாவம் அவள்	44	குளிர்காலம்	67
உண்மை	45	யதார்த்தம்	68
ஆண்டபரம்பரை	46	சங்கமம்	69
சாதிக்காதல்	47	நான்	70
தலைகுனிவு	48	மாவீரர் மாதம்	71
மரணம்	49	கொல்லாமை	72
நல்லுலகு	50	பார்வை	73
பெண்	51	பிரகடனம்	74
பாவம்	52	அறிவுரை	75
தீ	53	முட்டாள்கள்	76
வறுமை	54	அகங்காரம்	77
கடவுள்	55	சைவ நெறி	78
மூடத்தனம்	56	சைவமதம்	79
செய்வினை	57	பாசம்	80
கண்டதும் காதல்	58	ஏக்கம்	81
கற்பு	59	தியாகம்	82
தமிழ்	60	திருமணம்	83
அறுவை	61	அரிச்சந்திரன்	84
பிறப்பு	62	பாரதி	85
முடிவு	63	கொடூரம்	86
துணிந்தவள்	64	கோயில்	87
சினம்	65	ஆசை	88

இல்லறம்	89	துறவறம்	112
நடத்தை	90	கணவன்	113
பயம்	91	வழிபாடு	114
புத்தம் புதுவருடம்	92	ஊனுடம்பு ஆலயம்	115
துயரம் தீருமா	93	வலிகள்	116
விரக்தி	94	வாசனை	117
போய் வா ஆண்டே ...	95	மன அழுத்தம்	118
சக்தி	96	இருமனம்	119
ஆன்மா	97	ஆதங்கம்	120
பெற்றார்	98	இறைவன்	121
தியானம்	99	கற்புத் தீ	122
எழுதாக் கவிதைகள் ..	100	சம்காரம்	123
ஏன்?	101	பொங்கல்	124
கவிதை	102	கண்ணகி	125
நம்பிக்கை	103	பெண்ணின் பலயீனம் ...	126
படைத்தவன்	104	பெண்ணின் பெருமை ...	127
தத்துவம்	105	படிப்பும் பணிவும்	128
இலக்கியம்	106	ஊடல்	129
பிள்ளைகள்	107	எழுச்சி	130
மாற்றம்	108	வேதனை	131
நிஜம்	109	அறியாமை	132
இல்வாழ்க்கை	110	வாழ்க்கை	133
ஆசாமிகள்	111	மானிடம்	134

நிஜவாழ்வு	135	கடந்த சக்தி	153
ஓலம்	136	காதல் பாவம்	154
தவம்	137	வீழ்ச்சி	155
எதிர்பார்ப்பு	138	பயணம்	156
நிலை	139	குழப்பமும் சங்கீதமும்	157
காதலாகி	140	மானிடன் நிலை	158
சோகம்	141	உறுதி	159
தெளிவு	142	நியதி	160
விதி	143	நிதர்சனம்	161
தோல்வி	144	ஒன்றுக்கு இரண்டு	162
காதற்தோல்வி	145	முரண்பாடு	163
நடிப்புச் சுதேசி	146	நிலையாமை	164
கொடுமை	147	மானிடவாழ்வு	165
பொதுவுடமை	148	மீள்நினைவு	166
சமதர்மம்	149	உள்ளே	167
ஆன்ம விசாரம்	150	தூங்காத இரவுகள்	168
சங்கீதம்	151	ஆண்ட தமிழன்	169
கடமை	152	சிவன்	170

தத்குவுதும்

சிவனோ அன்று பசியால் துடித்தான்
சிவசிவா கண்ணப்பன் இறைச்சி கொடுத்தான்
தேவனே இது அடுக்குமோ!
பாவமாய் இது ஆகுமோ?
சிவனோ கண்ணப்பனும் நானே என்றான்



முருகஜும் சாத்யும்

முருகனின் தேர்வடத்தைப் பிடித்தான் 'முருகன்'
'முருகன்' பிடித்ததால் தீட்டென்றான் பூசகன்
துருப்பிடித்த மனதினர் விலகினர்
பெருவடத்தைத் தூக்கினர் ஆமிக்காரர்
'முருகன்' வடம்பிடிக்க முருகன் நகர்ந்தான்.



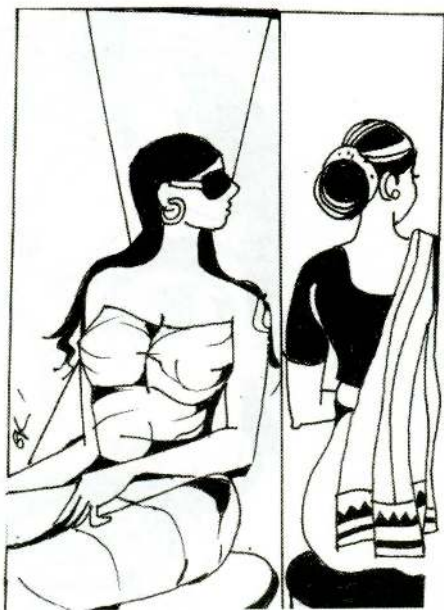
சீர்ப்பு

சீதையை இராவணன் கவர்ந்து வந்தான்
கோதையிலே ஐய மாம் ராமனுக்கு
தள்ளினான் நெருப்பினிலே சீதையை
கோதையோ சிரித்தபடி வெளிவந்தாள்
பதைபதைத்த இராவணன் சிலிர்த்து நின்றான்.



பண்பாடு

கணவனைக் காலனிடம் பறித்தாள் சாவித்திரி
பிணக்கில் கணவனைக் கொன்றாள் சுந்தரி
சுந்தரியால் வெட்கி முகங்கவிழ்ந்து
சிந்தை குழம்பிப் பரிதவித்துத்தன்
மானத்தால் தற்கொலைக்குத் தயாரானாள் சாவித்திரி



பாஞ்சால்

பகிர்ந்திடச் சொன்னாள் பாண்டவரின் குந்தி

பாஞ்சாலி அழுதாள் கண்ணீர் சிந்தி

பகிர்ந்திடும் பொருளாய் எங்கள்

பாஞ்சாலியைப் பகிர்ந்தவள் குந்தியென

திகிலில் பாண்டவர் வாளாதிருந்தனர் குந்தி



பருவம்

வயது பதி னாறு அவளுக்காம்
வருகிற எண்ண மெல்லாம் புதிசாம்
பயல்கள் எல்லாரும் பின்னால்
தருகிற தொல்லை பெரிசானதனால்
கயல்விழி கல்யாணம் மறுத்து நின்றாளாம்



பூச்சியம்

நாளொன்று போனால் வயதொன்று போகும்
வயதொன்றுபோக முடிவுன்னை நெருங்கும்
நாளொடு வரவுகள் பூச்சியமாகும்
நேயங்கள் போய் உபத்திரவமாகும்
நாளொடு வல்ல வாழ்வு கரைந்து வேகும்



தொடலான்

கடும் வேலை செய்ததனால் நந்தனவன்
நடுமுதுகு வலியாலே நெளிந்து நின்றான்
தரும் கூலிபோதாமல் நந்தனவன்
பெருந் துன்பம் கொண்டுதினம்
மாடுபோல் வேலை செய்து மடிகின்றான்



அம்மா

மனசு குலுங்கி அழுத போதுமவள்
நினைவால் வாடி வதங்கிய போதுமவள்
மனசுள் வாழ்ந்த நினைவால்
நனைந்து அழுத என்னை
கனத்த மனதுடன் மனிதஉருவ மாக்கியவள்



அரக்யல்

நவம்பர்

நிலம் காய்ந்து தண்ணீருக்காய் அழுதது
நிலத்தை யழுதவன் நெஞ்சமோ பதகழித்தது
நிலத்தின் உடமையாளனோ
நிலத்தில் உயரக்கட்டிடம் அமைக்கப்
பலமிழந்த விவசாயி பாவம்துடித்துப் போனான்



ஐரீய

மரணம் வருமென்று காத்துக் காத்து
ஓவென் றழுதான் மரண பயத்தால்
தருணம் வந்ததும்போக மறுத்து
நாவெல்லாம் வற்றிப்போக நடை தளர்ந்து
மரணத்தை வெல்ல யுத்தம் புரிகிறான்



சூயரம்

யாரைத் தொலைத்து விட்டு அழுகிறாள்
நாரை இழந்த மல்லிகையாய் மலைக்கிறாள்
வரைந்த சித்திரங்கள் சிதைந்தனவோ?
இரைந்திவள் அழுத சத்தங்கள்
நாரையும் நைந்துபோக வைத்துச் சோர்ந்தனவோ?



ஏழையும் சீர்ப்பும்

ஏழையின் சிரிப்பில் கடவுளைக் கண்டான்
ஏழை சிரிப்பதே வாழ்வாய்க் கொண்டான்.

கடவுளோ அவனைக் கண்டாரில்லை
கடந்து செல்வதே யவர்தொழிலாக
ஏழை பாவம் தொடர்ந்து சிரிக்கிறான்



ஏழை

தூங்கும் ஏழைக்குத் துயரம் சம்பளம்
காக்கும் கடவுளுக்கு ஏழையோ கம்பளம்
ஏங்கும் கவிஞனுக்கோ கருப்பொருள்
ஏழையின் வாழ்வோ பருப்பொருள்
ஈங்கிவர்கள் வாழ்வோ நொருங்கும் அப்பளம்



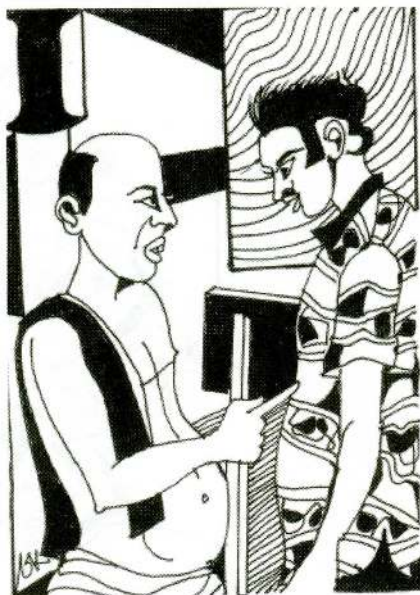
காத்திருப்பு

கடவுளைத் தேடினான் கண்ணிமுந்த கந்தப்பு
கடவுள் வருவா ரென்ற இறுமாப்பு
காத்திருந்த கந்தப்பு கலங்கினான்
மாத்தி யோசிக்க மறுத்தின்னும்
கடவுள் வருவாரெனக் காத்துள்ளான் கந்தப்பு



தலைமுறைகள்

அப்படியே வாழ் என்றான் தகப்பன்
எப்படியும் வாழ் என்றான் சுப்பன்
தகப்பனுக்கும் சுப்பனுக்கும் போட்டி
ஆதலால் இவர்களைச் சாட்டி(த்)
தப்பான வாழ்க்கை தேர்ந்தான் தம்பி அப்பன்



பூசீசாண்டி

வாயைக் கட்டி மந்திரம் சொன்னான்
ஆவி வருமென்று ஆ..உ என்றான்
பேயைப் போல முழுசினாள்
தலையை ஆட்டித் துளாவினாளவள்
கழுத்தில் சுழுக்கு அவனோ பேயென்றான்



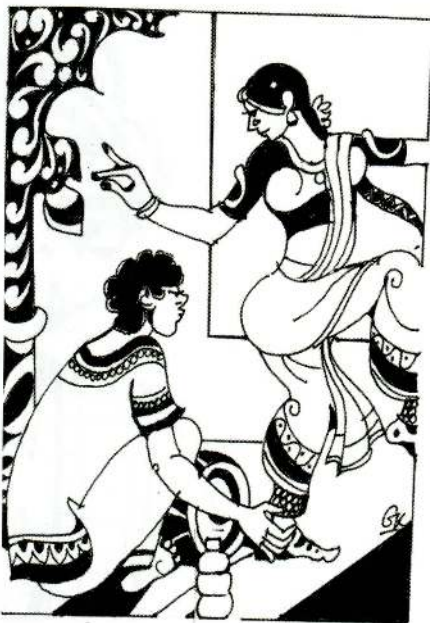
குருரம்

முள்ளியில் முனகல் பெரிதாய்க் கேட்டது
வெள்ளி எரிந்து விழுந்த சத்தமும் கேட்டது
வெள்ளிகள் கவிந்து இருளானது
பேரிடர் பெரிதாய்க் குவிந்தது
பிடிவோசை மட்டும் சத்தமாய் கேட்டது



குடிப்பீடம்

பரதம் ஆடத் தொடங்கினாள் அன்னம்
அன்னம் ஆட்டத்தில் இழந்தாள் கவனம்
பக்கத்தில் ஆசான் மேளம்
பாதம் போட்டது தாளம்
மீண்டும் ஆட்டத்தை மறந்தாள் அன்னம்



ஊரும் கல்யாணமும்

மாப்பிள்ளை தேடினார் முத்தர்
நேரம் வர வருமென்றார் சித்தர்
மாப்பிள்ளை ஊர்கேட்டு நின்றார்
ஊர்சொல்லக் கேட்டவுடன் மறைந்தார்
சோகத்தால் குழம்பி நின்றார் முத்தர்



வடா முயங்க

காக்கா பறந்து கீழே வந்தது
தாகத்தாலே தொண்டை நொந்தது
பானையடியில் நீரைக் கண்டதும்
வேகமாகக் கல்லைப் போட்டது
நீரும் நிரம்பத் தாகம் தணிந்தது பறந்தது



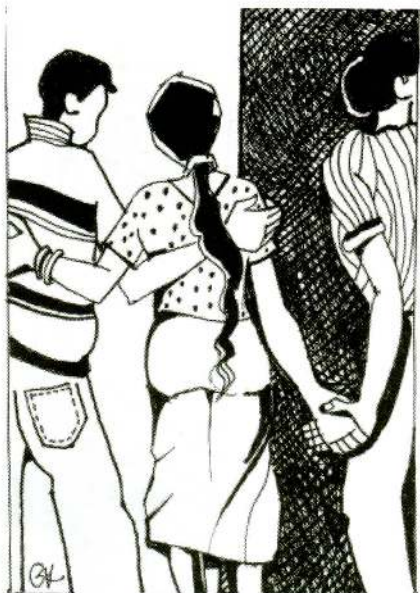
கடவுளும் மனிதனும்

கண்ணை மூடிக் கடவுளைத் தொழுதான்
மண்ணை உழுவதை மறந்தே விட்டான்
வருவார் தருவார் என்றதனால்
காத்துக் காத்துக் களைத்ததனால்
மீண்டும் உழுதிடக் கலப்பையை எடுத்தான்



சுரோகம்

சுந்தரிக்குச் சுப்பன் மேல் காதல்
வந்தது அதனால் பெரும் மோதல்
நிந்தையினால் பலபேர் மரணம்
வேதனையில் பெற்றார் சரணம்
சுந்தரி போட்டாளே குத்துக் கரணம்



சீதனம்

கண் மூடித் தூங்கினார் கந்தப்பு
பெண்ணைப் பெற்றதனால் களைப்பு
கல்யாணம் பேசினார் கந்தப்பிள்ளை
கல்வீடு கேட்டார் மாப்பிள்ளை
பெண்ணின் கண்களிலோ பெரு நெருப்பு



நாகர்க்கம்

கட்டைச் சட்டை போட்டாளாம் பெட்டை
சுத்திச் சுத்தி வளைந்தானாம் மொட்டை
மொட்டையனை முறைத் தன்று
பெரும்பிசகு வருமென்றாள் நங்கை
வட்டமடித்து வணங்கி ஓடினான் மொட்டை



சாத்யம் கடவுளும்

மேலிருந்து கந்தன் கோயிலுக்கு வந்தார்
நாலிரண்டு மனிதர் வாசலிலே நின்றார்
உள்ளிருக்கும் கந்தன் நானே யென்க
தள்ளிநில் தீட்டென்றார் தீயவர்
உள்ளிருந்த பூசகரும் விரைவாய் ஓடென்றார்



காதலும் சாத்யும்

காதல் வயப் பட்டான் கந்தன்
சாதலே முடிவு என்றார் தகப்பனார்
வாழ்வோம் என்றாள் வாசுகி
முடியா தென்றார் தகப்பனார்
ஆதலால் இருவரும் ஓடிப் போயினர்



முதிர்கன்னி

கல்யாணம் எப்போதும் கறுப்பிக்கு இல்லை.
இல்லத்தில் இதனால் பெரும் தொல்லை
சொல்கின்றார் கறுப்பென்றால் குறைவாம்
நல்லாக மனம்நொந்து அழுதழுது
பொல்லாத துன்பத்தால் முதிர்கன்னி யானாள்



வீழைவு

லண்டனிலே சரியான வெய்யில்
துண்டெதுவும் இல்லையவள் மெய்யில்
கண்டவுடன் கவர்ச்சியினால்
கண் செருகிப் பார்த்தான்
நிண்டபடி எடுத்தாள் செருப்பு கையில்



தாய்மை

அழுதுகுளறத் தாயைத் துவைத்தான் பிள்ளை
தாயோ அழுதபடி கூப்பிட்டாள் கடவுளை
வழுவில்லாக் கடவுளும் வந்தாரந்த
மாயோன் வரமேதுங் கேளென்றார்
அழுதவளோ சேயவனின் சேமங் கேட்டாள்



காதல்

கண்ணும் கண்ணும் சந்தித்தவேளை இருவர்
எண்ணங்கள் மோதிக் கிளர்ந்த தருணம்
மெல்லமெல்லக் காதல் அரும்பி
சொல்லவும் மெல்லவும் முடியாமல்
எண்ணங்களில் ஊடுருவி எலும்புகளை வருத்திற்று



சோரம்

குந்தி இருகரம் கூப்பித் தொழுதாள்
சூரியன் குழந்தை கொடுத்ததும் சிரித்தாள்
சந்திரனிடமும் குழந்தை பெற்றாள்
மேரி பலதடவை முயன்றாள்
எந்தக் குழந்தையும் இல்லையேயவள் சூலில்



அகம்சை

குந்தி இருந்து குரலெழுப்பி நீதிகேட்டார்.
கன்னத்தில் அடிவிழு மறுகன்னம் காட்டினார்
சிந்தியது இரத்தமென அறியவில்லை
துன்பத்திலும் சிரித்தபடி வாளாநிலை
நிந்தனைகள் யாவையுமே பூக்களாய் எண்ணினார்



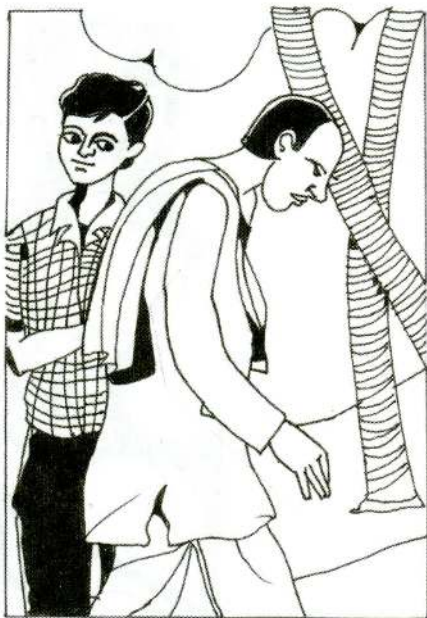
அப்பா

கையைப் பிடித்துக் கதைகள் சொன்னவர்
மெய்யை வருத்தி என்மேனி வளர்த்தவர்
பொய்யைத் தவிர்க்கப் போதித்தவர்
மெய்யாய் எனக்குள் பொதிந்தவர்
செய்யுளாய் எனக்குள் நன்கு செறிந்தவர்



அன்பும் சொத்தும்

அன்போடும் சொத்தோடும் வந்தார் பொன்னர்
விழுந் தோடிவந்தார் பொன்னரின் மருகர்
என்னவெனப் பொன்னர் கேட்டார்
தனக்குச் சொத்தென்றார் மருகர்
பொன்னர் சோர்ந்து போய் நடந்தார்



தோற்ற தர்மம்

ராமனோ வாலியை மறைந்தே கொன்றான்
தர்மத்தைத் தானே தனக்காகத் தின்றான்
சேமமுறத் தர்மம் தோற்றதனால்கூட
ராமனிடம் சுயம் வென்றதனால்அட
ராமன் சீதைக்காய் தர்மத்தைத் தோற்றான்



வரட்டுக் கௌரவம்

ஊரெல்லாம் கடன்பட்டான் கனகன்
அதனாலே இவன் பெயரோ கடன்காரன்
பேரெல்லாம் பெரிதாக அழியினும்
கடனிலே சாதனை அடையினும்
மீசையிலே மண்தேடினான் கனகன்



ஆண்

நிலாவைப் பாடியவன் பெண்ணைப் பாடினான்
நிலவென்றவளை நித்திரையில் மிதித்தான்
கலவியில் அவளை போகமாக்கியவன்
நிலா என்றவளை நிர்மூலமாக்கினான்
கலகலெவனச் சிரித்தபடி கவிதை பண்ணுகிறான்



துரோகிகள்

பாசத்துக்காகப் பணிந்து போன பையனும்
தேசத்துக்காக உயிர் கொடுத்த பையனும்
நாசத்தால் நன்றாக நக்குண்டு
கூச்சமின்றி கூற்றுவனின் மடிகண்டு
கச்சை அவிழ்த்து மாபெரும் துரோகிகளானார்



தேசம்

தேசம் தேடிய பறவைகள் சிறகிழந்து
வானம் நோக்கிப் பறந்து வீரமிழந்து
நாசம் கொண்ட வஞ்சகரால்
ஊனம் பெற்று உருவிழந்து
தேசத்துக்காய் தம்மை ஆகுதியாக்கி மறைந்தனர்



காதல் களைவோம்

மேதினியில் காதல் கொண்டோர் அவச்
சாதலிலும் காதல் காண்போர் மனச்
சிதறலிலும் காதல் தேடியவர்
வாழ்வு முழுவதுமே காதற்போர்
ஆதலினால் காதல் களைவோம் வாரீர்



லாயம்

கோயில் என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
வழிபடும் இடமென மிடுக்காய்(ச்) சொன்னேன்
வாயில் நோவருமட்டும் சிரித்தான்
இளிச்சவாயரே என்றும் சொன்னான்
கோயில் பணமழை தருமிடம் என்றான்



தர்மம்

தர்மம் என்பது எதுவேனக் கேட்டான்
தானம் செய்வது தர்மம் என்றேன்
உற்றென்று முன்னால் வந்தான்
உதட்டை அசைத்துத் திட்டினான்
உயிர்களைக் காத்தல் தர்மம் என்றான்



பாவம் அவள்

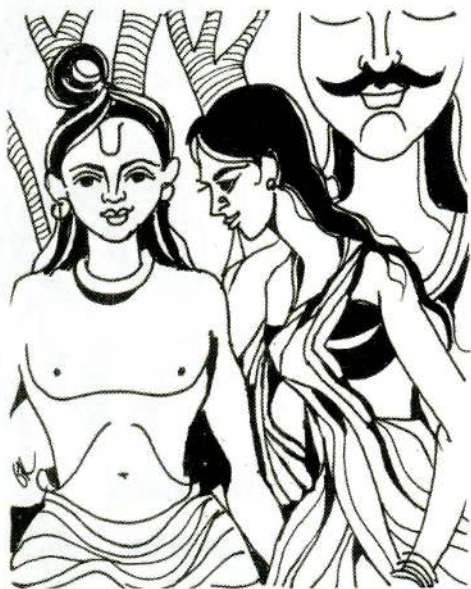
கங்காணி மகளுக்குக் கல்யாணமாம்
திங்கள் ஆவணியில் நடக்குமாம்
மங்காத திருநாளில் மனைவியாய்
கங்காணி மகள் கிளம்பிவரத்
தூங்குகிறார் மாப்பிள்ளை நிறை மப்பில்



உண்மை

ராவணனை அழிக்க(ச்) சீதை சென்றாள்
சீதையை மீட்பதாய் ராமன் சென்றான்

ராவணன் அகப்பட்டான் சதிக்குகையில்
சிவபக்தன் ராவணன் விதிவசத்துள்
சைவம் அழிந்ததாய் ஆரியம் பெருமைக்குள்



ஆண்ட பரம்பரை

வருடம் ஒருவரென(க்) காத்திருப்பாள் பாஞ்சாலி
பாண்டவரும் முறையெடுத்துப் போனதனால் பண்பாடுகாலி
கருப்பியும் இப்படித்தான் இருந்தாள்
இண்டைக்கு இவள்பெயரோ வேசி
ஆண்டவர்கள் செய்வதனால் அது சரியோ!!



சாதிக் காதல்

சுந்தரிக்குச் சுப்பன் மேல் காதல்
ஆதலினால் அப்பனோடு மோதல்
சுந்தரியும் சுப்பனும் ஒருசாதி
மோதலுக்குக் காரணம் சீதனமாம்
சுந்தரிக்குச் சுப்பன் தான் வேணுமாம்



தலை குன்வு

பாஞ்சாலி உடை களைந்தான் துச்சாதனன்
சஞ்சலமின்றிச் சபையில் தர்ம வான்கள்
கெஞ்சினாள் பாஞ்சாலி சத்தமாய்
மிஞ்சியவன் உடை உருவினான்
பாஞ்சாலிக்காய்த் தர்மம் தலைகுனிந்து அழுதது



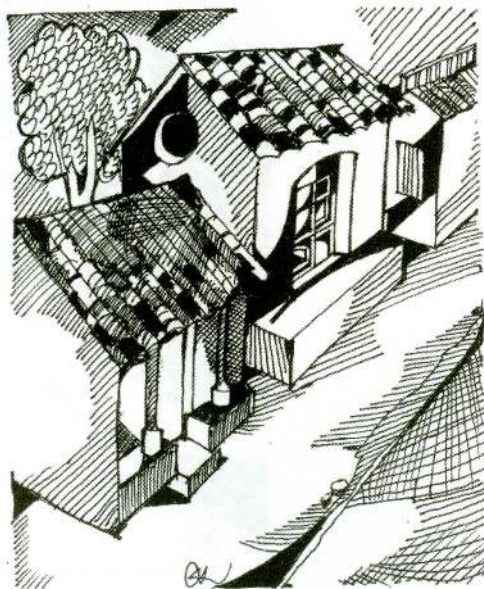
மரணிம்

மரணம் என்பது என்ன என்றான்
உயிரை விடுதல் என்று சொன்னேன்
கரணம் போட்டுச் சிரித்தான்
அவனைப் பார்த்து முழித்தேன்
அடுத்த பிறப்பின் துவக்கம் என்றான்



நல்லுலகு

இந்த ஊர் எதுவென்று கேட்டான்
எந்த ஊரும் எம்மூர் என்றேன்
இந்த மனிதர் யாரென்றான்
உறவாய் இருப்பவர் என்றேன்
புறநானூறு கண்ட நல்லுலகி துவென்றேன்.



மெணீ

பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள என்றான்
கற் பென்று சொல்லி நின்றேன்
மண்ணிற் புரண்டு நகைத்தவனென்
கண்ணைப் பார்த்து அவளின்
நேர்கொண்ட பார்வையும் மிடுக்கும் என்றான்



பாவம்

பாவம் என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
பொய் சொல்லல் பாவம் என்றேன்
பாவத்துக் கென்னைச் சினந்தவன்
பொய்யும் தேவை என்றானவன்
மாதைக் கைநீட்டி அடிப்பதே பாவமென்றான்



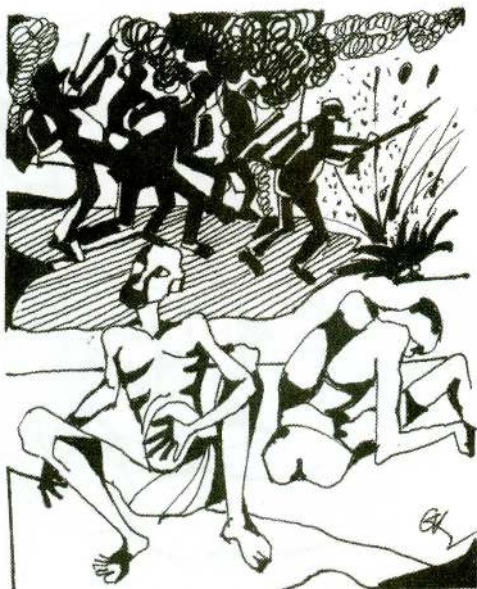
௭௮

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவில்
பற்றிய தீயின் நாக்குகள் முள்ளியில்
கற்றிப் படர்ந்து பட்டென்று
சுந்தரமான வாழ்வினைப் பறித்துச்
சாற்றிய செய்தி சாத்தானின் பிரகடனமோ?



வறுமை

வறுமையின் நிறமென்ன என்றான் பார்த்தன்
பொறுமை யென்று சொல்லிப் பார்த்தேன்
துறுதுறு என்றென்னைப் பார்த்தான்
மறுவார்த்தை சொல்லான் பார்த்தன்
பட்டினியும் போரும் என்று முறாய்த்தான்



கடவுள்

கடவுளுக்கென்று சில குணங்கள் உண்டு
அற்புதமானவை எனப் புரிந்திடு மண்டு
கடவுளைக் கேள்வி கேட்காதே
அவர்தம் குணங்களை வெறுக்காதே
குணங்கள் யாவுமுனதானால் கடவுளேநீ மண்டு



முடக்தனம்

உடம்பினுள் ரத்தக்காட்டேரி என்றான் பூசாரி
சித்தத்தைக் கலக்கினான் அந்த ஆசாரி
படபடத்த நெஞ்சுடன் பதறினேன்
கடவுளேயென்று கதறிப் பார்த்தேன்
கடவுளையும் மிஞ்சியதா காட்டேரி! திகைத்தேன்



செய்வினை

செய்வினை யாவது யாதெனக் கேட்டான்
பேயும் பிசாசும் ஏவுதல் என்றேன்

ஐயோவென! முகத்தைச் சுழித்தான்
பார்வையால் எண்ணத்தை அழித்தான்
நீசெய்த வினையே செய்வினை என்றான்



கண்டதும் காதல்

துள்ளித் துள்ளி நடந்து வந்தாள் வள்ளி
தள்ளி நின்று கண்ணடித்தான் கிள்ளி
கண்ணடிப்பில் மயங்கியதால் வள்ளி
கிள்ளியவன் ஸ்பரிசுத்தால் துள்ளி
கிள்ளியைப் போல் பெற்றாளாம் வள்ளி



கர்ப்பு

கற் பென்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
உடலால் ஒருவரோ டணைதல் என்றேன்
சற்றுச் சினந்து முழுசினான்
உடல் குலுங்கி அழுதான்
கற்பு மனதோடு வாழ்கிற தென்றான்



தமிழ்

தமிழ் என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
மொழி என்று உரத்துச் சொன்னேன்
தமிழ்பேசாத் தமிழனும் நகைத்தான்
தமிழ்பேசும் சீனனும் சிரித்தான்
தமிழ் மொழியல்லப் பண்பாடு என்றான்



அறுவை

அறுவை என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
முற்றிய நெல்மணிகளை அறுத்தல் என்றேன்
குறுகுறுவெனச் சிரித்தென்னைப் பார்த்து
நெல்லறுத்தல் இதுவல்ல வெனக்கூறி
நிறுத்தல் இல்லாமல் அலம்பல் என்றான்



பிறப்பு

பிறப்பு என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
புதிய உயிர் பூமியைப் பார்த்தல் என்றேன்
அவன் அனுதாபத்துடன் பார்த்து
தலையை ஆட்டிச் சிரித்து
பழைய உயிர் புதியவுடலில் புகுதலென்றான்



முடிவு

விறகு சுமந்ததால் நெஞ்சில் முட்டு
உறவுகளால் எப்போதும் திட்டு
தூறிய மழையில் நனைந்
தாறி இருந்து மூச்சுவிட
பறந்தது மூச்சு அவளை விட்டு



ஆண்பீதவள்

பெண்ணிவள் பீதி கொள்ளாள் யார்க்கும்
தன்னிலை இழந்து தனித்துப் போகாள்
இன்னலைத் தானே எதிர்த்து
மின்னலாய்ப் போர்கள் புரிவாள்
அன்னவள் அனலைக்கண்டு ஆணினம் நடுங்கும்



சுனம்

நீதி வழுவாது வாழ்பவரும் உலகில்
நீதி வழுவி நீசராய் வாழ்பவருமில் உலகினிரு
சாதிகள் என்று சாற்றிப்பின்
சாதி பலவென்ற சனாதனத்தை
மோதி யுலகில் இல்லாது அறுத்தெறிவோம்



எனக்கென்ன?

ராமனும் ஆளட்டும் ராவணனும் ஆளட்டும்
தேமதுரத் தமிழனை யாரும் ஆளட்டும்
எனக்கென்ன நாளும் நானுண்டு
என்வேலை எனவாழ்ந்து என்
சேமத்தைப் பார்ப்பேன் ஆராண்டால் எனக்கென்ன?



குளர்காலம்

ஊசியால் குத்துவது போல் உணர்வு
பசியால் தவிப்பது போற் பதட்டம்
உடைகளைத் தேடி உடல்பயணிக்க
உடைகளுடான ஊடுருவுதலும் நடக்க
பாசிபடர்ந்த நிலத்தில் மெதுவாக நடக்கிறேன்



யதார்த்தம்

உள்ளதைச் சொல்வதே யதார்த்தம் காட்சி
உள்ளில் ஊர்ந்து செல்வதும் யதார்த்தம்
எள்ளளவும் மாறாதது யதார்த்தமெனின்
உள்ளத்தில் தெளிவாய்(த்) தமிழில்
உள்ளதை உள்ளதாய் தருவதும் யதார்த்தம்



சங்கமம்

கல்யாணம் என்றால் என்னவெனக் கேட்டான்
காடேகும் வாழ்வின் தொடக்கம் என்றேன்
சொல்லால் என்னைச் சொதப்பி
பல்லிளித்துப் பரிகசித்துப் பதிலாகக்
கல்யாணம் உயிர்களின் சங்கமம் என்றான்



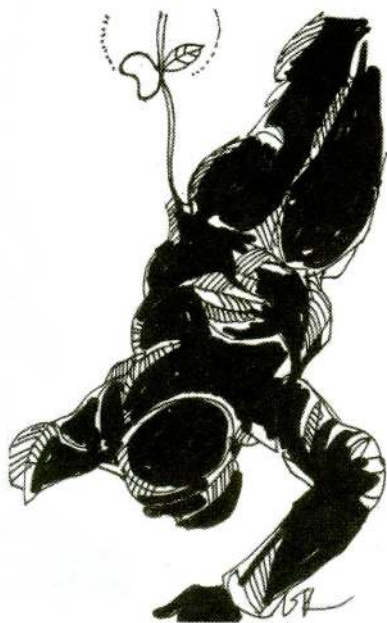
நான்

நான் அழிந்து நாங்கள் ஆவோம் - உள்ளே
நான் யாரென்று தேடித் திரிவோம்
உன் உணர்வைத் தேடி
உன் மனதைக் கூடி
ஏன் பிறந்தாயென்று தேடத் தொடங்குவோம்



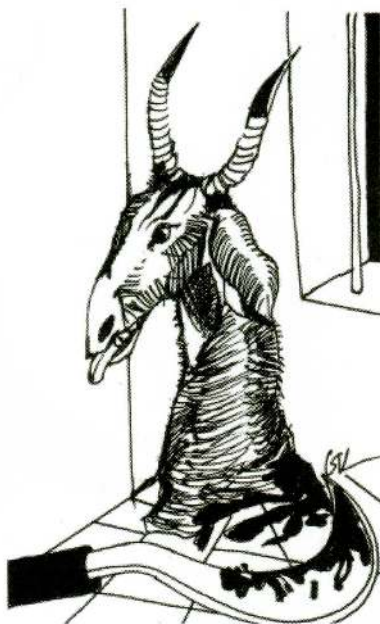
மாவீரர் மாதம்

இரத்தம் சிந்தி இறந்த எம்
இளவல்கள் நெஞ்சில் இருந்த நம்
விடுதலை உணர்வின் விதைகள்
விதைக்கப்பட்டுத் தெறித்த சதைகள்
இருட்டில் எழுதிய கதைகளின் கனத்தமாதம்



கொல்லாமை

மரணத்தின் விளிம்பில் ஆடு கத்தியதால்
மரண வோலத்துடன் திருமூலர் வந்தும்
ஆட்டின் சதைக்காய் மானிடன்
வீட்டின் மூலையில் அறுத்தான்
சிரமிழந்த ஆடு திருமூலரைப் பார்த்தது



பார்வை

கமலாவைப் பெண்பார்க்க வந்தானாம் கனகன்
கவனமாய்ப் பார்த்து மூக்கேன் நெளிவென்றான்
அமர்ந்திருந்த கனகா கலங்கினாள்
கண்கள் அழுதழுது கதைத்தன
கனகனது மூக்கும் சப்பையாக இருந்ததால்



பிரகடனம்

இறப்பதால் செய்தவை இறந்தவை ஆகாது
மறப்பதால் செயல்கள் மறந்தவை ஆகாது
அறம் என்றும் ஒன்றேயாகுமதன்
நிறம் என்றும் மாறாதாதலால்
இறந்தாலும் செய்தவை செய்யாதவை களாகாது



அந்வுரை

கண்களால் பார்த்து நிஜத்தைப் புரிந்துன்
எண்ணங்களால் சிந்தித்து எண்ணத்தை உயர்த்தி
காதுகளால் கேட்டுக் காதல்
மாதுவை மதித்து வாழ்ந்துன்
எண்ணப்படி உலகை மாற்றப் புறப்படுன்றான்



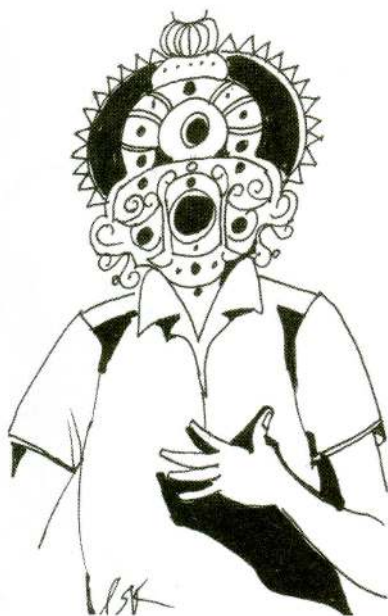
முட்டாள்

முட்டாள் பட்டம் பெற்றான் முகுந்தன்
பட்டாசு போல் வெடிக்கும் இயல்பினான்
சொட்டும் கவலை இல்லானிவன்
மாட்டும் சிக்கலில் மாட்டிமாட்டி
முட்டாளாய் முழித்து முக்குடை படுவான்



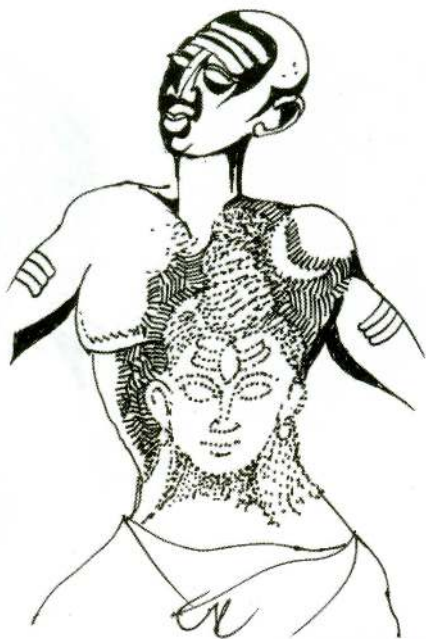
அகங்காரம்

தன்னைத் தலைவ னாக்கினான் தாமிரன்
தன்னை விஞ்ச யாருமில் னானதால்
தன்னிலையில் முடிவுகள் எடுத்தான்
மின்னலாய் நீதியைத் தொலைத்தான்
சின்னவனாகிச் சிரத்தை யிழந்து தவித்தான்



சைவ நெறி

சைவநெறி என்றால் என்ன என்றான்
பாவம் களைதல் என்று பகர்ந்தேன்
முழுசி என்னைப் பார்த்தான்
மூடா என்றும் திட்டினானவன்
சீவன் சிவமாகும் அற்புதம் என்றான்



சைவ மதம்

சைவமதப் பாதையினைச் சொல் லென்றான்
நால்வர் காட்டிய பாதை என்றேன்
பரதேசி என்றென்னைப் பழித்தான்
திரட்சியுற்ற வெண்ணெய் என்றான்பின்
பாவப் பிராமணரின் பாதாளஅறை என்றான்



பாசம்

முத்தமிட முத்தமிட அருகில் சென்றேனவள்
பத்து வயதில் எனைக்கவர்ந்த கண்மணி
அவள் நினைவில் நான்மயங்கி
சித்தமது குழம்பிச் சிலையானேனட
பத்துவயதுப் பாலகியில் இத்தனை பாசமோ!



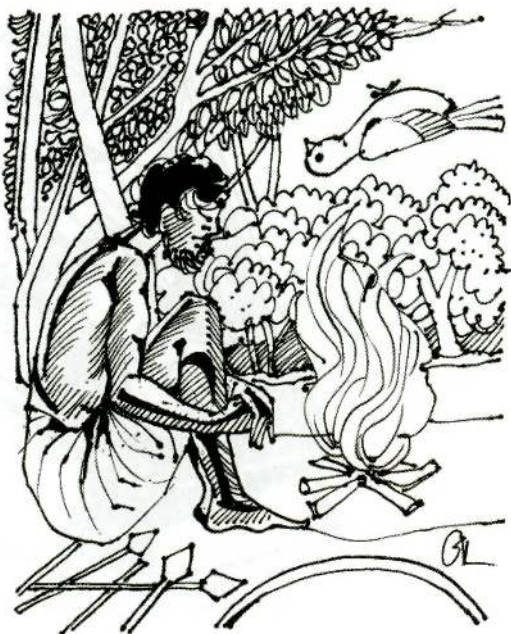
ஏகீகம்

சிரித்துக் கொண்டிருந்த அம்மா ஒருநாள்
சிரிப்பை நிறுத்தி மோசமாய் அவதிப்பட்டாள்
புற்று நோய் என்றார்களதை
மாற்றிட மருந்தும் இல்லையானதால்
சிரித்துக் கொண்டே போய்விட்டாள் ஒருநாள்



த்யாகம்

த்யாகம் என்றால் என்ன என்றான்
உண்டுமுடித்த மீதியை வழங்கல் என்றேன்
வயிறு குலுங்கச் சிரித்தான் தன்
மயிரைப் பிடித்து மாய்ந்தானவன்
தனக்கென இன்றித் தன்னை இழத்தலாம்



தீருமணம்

ஆணும் பெண்ணும் அறிமுகமாகி நல்ல
தேனும் பாலுமாய் நன்றே கலந்து
நாணும் பெண்ணாள் கழுத்திலாண்
மங்கல நாணை மகிழ்வில்
மாண்புடை பெரியோர் முன்னே பூட்டுதலாம்



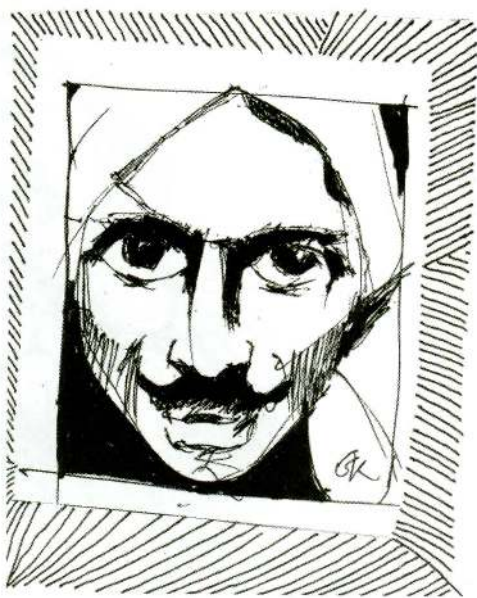
அர்ச்சுந்தரன்

இவன் பொய் பேசாத மெய்யன்
பாவம் செய்யாத நல்ல பொய்யன்
உண்மைக்காய் மனைவியை விற்றவன்
உண்மைக்காய் கடலை காத்தவன்
பண்பாட்டை உண்மைக்காய் விற்ற பாதகன்



பாரதி

இனியொரு விதி செய்யப் புறப்பட்டான்
மனிதம் இழந்தவரை மன்னிக்க மறுத்தான்
கனிந்த வார்த்தை பேசான்
குனிந்து யாரையும் கும்பிடான்
புனிதன் புதுமைப் பாரதி இவன்தான்



கொடூரம்

கும்பிட்டாள் கதறினாள் கெஞ்சினாள் சாந்தி
வெம்பியவர் கால் பிடித்துக் கத்தினாள்விஷப்
பாம்புகள் அவள் கைபிரித்தந்தோ
அம்பென அவளின் பிறப்பு வாசலில்
குண்டு வைத்துத் தகர்த்தனர் குரூரிகள்



கோயில்

கோயிலின் உள்ளே என்ன என்றானொன்பது
வாயில்கள் படைத்த கடவுள் என்றேன்
வாயிலடித்துச் சிரிசிரியென்று சிரித்தான்
நாயிலும் மேலாய்க் குரைத்து
கோயிலினுள்ளே வெறும் கல்லே என்றான்



ஆசை

வாதம் பித்தம் ஷணம் ரோகம்
பாதம் தொட்டுத் தலை வரைக்கும்
மீதமின்றி வந்த பின்பும்
சேதமின்றி வாழ்வோ மென்று
நாதனிடம் சொல்லி அழுகின்றான் மானிடன்



இல்லறம்

ஆணும் பெண்ணும் அன்புடன் இணைந்து
பேணும் வாழ்வின் மகிழ்வில் நனைந்து
ஆணுடன் பெண்ணாள் சமனாகி
தேனும் பாலும் போலாகி(ப்)
பேணும் வாழ்வே நல் வில்லறமாகும்



டுதீதை

ஐஞ்சு பேருடன் படுக்கையைப் பகிர்ந்தவள்
வெஞ்சினம் கொண்டு துள்ளி எழுந்தவள்
சாபமிட்டுப் போரையும் நடத்தியிவள்
தீபமாய் ஒளிர்ந்து தீயந்தவளிவள்
நெஞ்சில் வாழ்வது அம்மனாம்! அடுக்குமோ?



பயம்

கழுத்தருகில் கத்தி கறுத்தமயிர் வெட்ட
நழுவ நினைத்தேன் முடியாமல் தவித்தேன்
கழுவில் ஏறியதாய் நினைப்பு
மழுங்கிய கத்தியானால் பரவாயில்லை
விழுவான் வைத்திருந்ததோ கூரான கத்தி



புத்தம் புது வருடம்

வந்ததாம் புது வருடம் வரவேற்போம்பழக
தந்தது என்ன வெனக் கேட்கோம்

சிந்திய துன்பங்களை அழிப்போம்
முந்தி நடந்தவற்றை மறப்போம்
சிந்தனை கொண்டு சீராக வாழ்வோம்



சூயரம் தீருமா?

வந்தது புதுவருடம் வரவில்லைப் புதுவாழ்வு
சிந்திய தண்ணீராய்ச் சிதைந்தது எம்வாழ்வு
எந்தத் திசையில் எமதுகால்அட
அந்தத் திசையிலும் இடமில்லை
நொந்து நொடிந்து வானம் பார்க்கிறோம்



வீரகீத்

வருடம் வந்து வந்து போகிறது
தருணம் மாறாமல் உலகம் மாய்கிறது
பருப்பொருளாய் இருக்கும் கடவுள்
விருப்பமின்றி உலகைக் காக்கிறார்
சருகுகளாக மானிடம் செத்துப் பிழைக்கிறது



போய் வா ஆண்டே!

போய்வா என் இனிய ஆண்டே
மாய்ந்தேன் உனக்காகப் பல நாட்கள்
காய்ந்து போன என்னினைவுகள்
சேர்ந்து உன்னோடு வருகின்றன
நைந்த என்வாழ்வை மீட்க மீண்டும்வா



சக்தி

கோயி லாவ தேது இந்தக்
கோயிலி னுள்ளே இருப்பதேது உன்
உள்ளத்துள் இருப்பதைக் கண்டங்கு
துள்ளி வரும் சக்திதன்னால்
கோயிலாக்கு உன்னுடம்பைக் கோமகனே



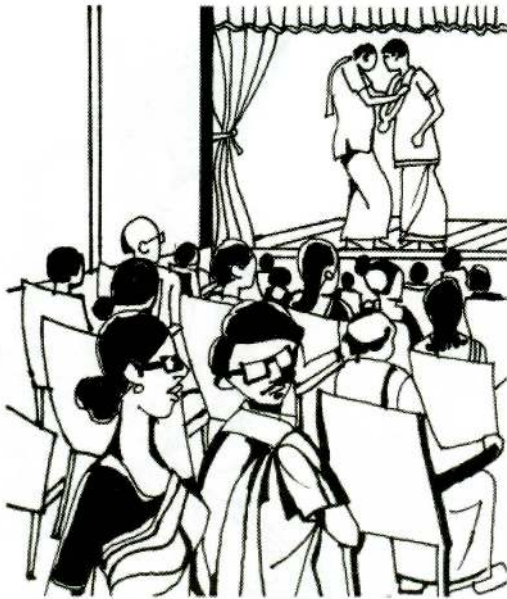
ஆன்மா

ஆணும் பெண்ணும் அற்றேன் நான்
ஊனு டம்பு ரையுள் வாழ்ந்து
பூவுலக வாழ்வுட் புகுந்து
மேவும் பாவபுண்ணியம் பார்த்துத்
தோணும் உறைக்குள் மீண்டும் புகுவேன்



பெற்றோர்

கற்றோர் நிறைந்த பெரும் சபையில்
மற்றோர் பெருமை கொள் நிலையில்
சற்றும் குனியாமல் நிமிர்ந்து
சாற்றும் வார்த்தைகளால் சகலமும்
பெற்றுப் பெற்றோர் மகிழ்வர் மக்களால்



த்யானம்

ஒன்றை நினைத்து ஒன்றுக்குள் புகுந்து
நின்று நிலை தளராது மெல்ல
உன்னை உணர்ந்து உனக்குள்
உன் மனதை அடக்கி
மென்மையாக மெல்ல உருகி இறுகுதல்



எழுதா஑் கவிதைகள்

இன்னும் எழுதாமல் எத்தனை கவிதைகள்
எண்ணக் குவியலில் தொலைந்து போயினும்
கைகள் எழுதத் துடித்து
மனசு எழுத மறுத்து
இன்னமும் மனதினுள் ஊர்ந்து இறக்கின்றன



ஏன்?

மனசு கொதித்துத் துள்ளி எழுகிறது-நல்ல
கான மிசைக்க வயலின் மறுக்கிறது
மானிடமற்ற மனிதர்கள் பலர்
கூனிக்குறுகி அசைந்து சென்று
ஆனமட்டும் ஆதாமை அடித்துத் துவைத்தனர்



கவிதை

மனதுள் எழுந்து மனதுள் மறைந்து
கனதியான ரோஜா மலராய் விரிந்து
வானத்தை வளைத்து வில்லாக்கிவிடும்
பாணத்தை விழுங்கிப் பறந்து
ஞானத்தை விழுங்கி ஞாலத்தை அணைப்பது



நும்பீகை

நோயால் மனிதன் நொந்து போவதால்வன்
பாயில் படுத்துப் பட்ட மரமாகியவன்
கடவுளை நாடி வணங்கி
விடுதலை கேட்டுப் பாடுகிறான்
மாயமானவொரு சக்தி வந்து உதவுமென



படைத்தவன்

அணுக்களின் அசைவினில் ஏன் அசைகிறாய்
துணுக்குற்று உன்னை நான் நோக்க
படைப்பின் தத்துவத்தைப் புகட்டுகிறாய்
விடை தெரியாத வினாக்களுக்கு
அணுவில் ஊர்ந்து அணுவாய் பகர்கிறாய்



ததீக்யவம்

ஒன்றென இருக்கும் சிவன் இரண்டாகி
நன்றென மூன்றாகி ஒன்றுகூடி நான்காகி
நான்குடன் ஒன்றுசேர ஐந்தாகி
நின்று மீண்டும் ஆறாகி
இன்றவன் ஏழாகி எட்டாகி உயர்கின்றான்



இலக்கியம்

வாழ்வின் பாதைகளில் நுழைந்து அசைந்து
ஆழ்ந்த மனதின் அழகிய சத்தமாய்
மானிட வாழ்வின் பிம்பமாய்
ஊனின் உபாதைகளின் மருந்தாய்
வாழ்விற்கு நம்பிக்கை தரும் வெளிச்சம்



புள்ளைகள்

பெற்றவரைப் பேணி அவையில் முன்னே
கற்றோர் காமுற்று யாரிவனின் பெற்றாரோ
எனக்கேட்டு வியந்திருக்க நாளும்
நற்பெயரால் பெற்றாரைக் குளிப்பாட்டி
சுற்றமும் சூழலும் வியக்கும் வித்தகர்கள்



மாற்றம்

சேருமிடம் புரியாது தத்தளிக்கும் மானிடனே
ஊருக்கொரு சாதி உருவாக்கி வாழ்பவனே
உழைப்பவனை உள் வாங்கி
அழைப்பவனை மனங் கொண்டு
சேர்ந்துவா வையகத்தை வென் றெடுப்போம்



நிஜம்

கறந்த பால் முலைக்காம்பை அடைவதில்லை
இறந்தவரும் மீண்டு வருவது மில்லை
துறந்தவரும் மீள்தல் சாத்தியமில்லை
வீறாப்பாய் பேசியவர் வெல்வதுமில்லை
அறவாழ்வைத் தேடிநிதம் செல்வதே நிஜம்



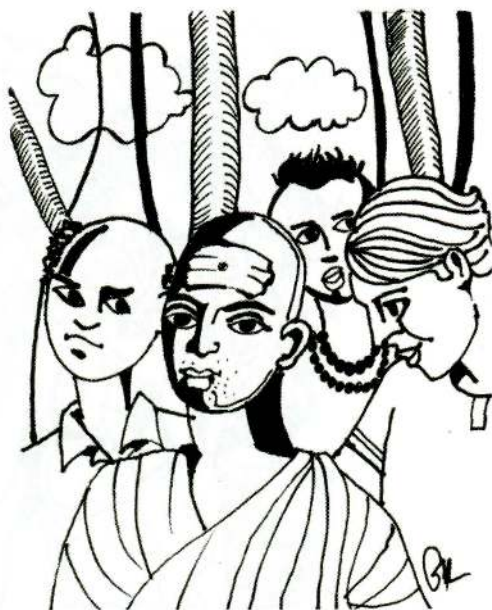
இல்வாழ்க்கை

அறத்தின் வழியே அன்புடன் இணைந்து
ஏறலும் இறங்கலு மில்லா வாழ்வை
ஆணுடன் பெண்ணும் சரிநிகராய்
மாண்புடன் சிறப்பாய் வாழ்ந்திடும்
உறவைக் கொண்டது சிறப்புடை இல்வாழ்க்கை



ஆசாட்கள்

சாமிகளைச் சுற்றி ஆசாமிகள் நிற்கிறார்
நாமிதனை நன்கு திருத்தா விட்டால்
யாவுமே பூச்சிய மாகிவிடுமெனக்
கூவிப் புறப்பட்டுப் பூவுலகில்
நாமிணைந்து நம்மிறைவன் புகழ் காப்போம்



ஆறாவாம்

காடு மலை கால்கடுக்க ஏறிச்சென்று
வீடு தனை மனமார நீதுறந்துன்
உள்ளத்தை நீயே அர்ப்பணித்து
வெள்ளைக் கமலத்தான் உள்ளம்
பாடுபட்டுத் தேடுதலே துறவற மாகும்



கணவன்

கண் அவன் கணவன் என்றும்
பெண் அவள் கவசம் என்றும்
காதலின் உயிர் என்றும்
சாதலின் காரணம் என்றும்
உண்மையாய் உரைப்பர் உலகை அளந்தோர்



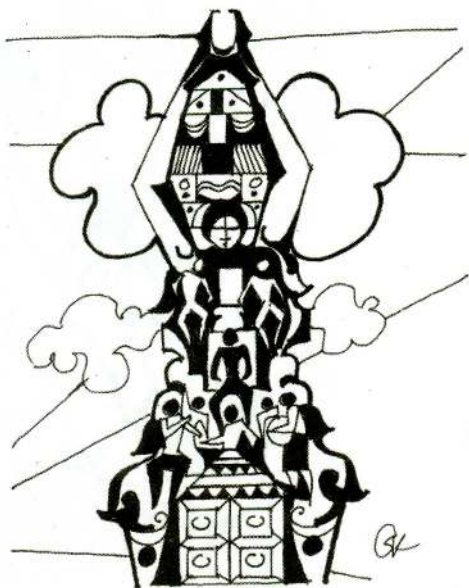
வத்யாடு

மணி கிலுக்குவதும் மந்திரம் உரைப்பதுவும்
அணிகள் இல்லையடிச் சிவனுக்கு மாறாய்
அவனை நினைந்து அனுதினமும்
சிவனே என்று சிந்தித்திருந்தால்
தோணியாய் மாறி யுனைக் கரைசேர்ப்பான்



உனனுடம்பு ஆலயம்

கோயி லாவ தேது இந்தக்
கோயிலி னுள்ளே இருப்பதேது உன்
உள்ளத்துள் இருப்பதைக் கண்டங்கு
துள்ளி வரும் சக்திதன்னால்
கோயிலாக்கு உன்னுடம்பைக் கோமகனே



வலிகள்

வலிகள் வலிகள் வன்மையான வலிகள்
மெலிந்தாரை வலிந்தோர் அடிக்கும் வலிகள்
உள்ளத்தை உருக்கும் வலிகளிவை
மெள்ள உருப்பெற்று மனிதனைச்
சிலிரக்க வைத்துச் சீறச்செய்யும் அம்புகள்



வாசனை

வாசிக்க வாசிக்க வரலாறு புரியும்
நேசித்த மனிதர்களின் உள்ளம் புரியும்
மூளை தானாகக்கிளர்ந் தெழும்
வளைந்த கம்பிகள்தானாய் நிமிரும்
வாசிப்பதனால் உன்பூரணம் வெளிச்சமாகும்



மன அழுத்தம்

சேர்ந்து வாழ முடியாத இருவர்
சோர்ந்து போய்த் தமக் குள்ளே
மனம் வெம்பி அழுது
தினம்தினம் நொருங்கி ஈற்றில்
சேர்ந்து இருவரும் மரத்தில் தொங்கினர்



ஐரோமனம்

அன்று சொன்னதை இன்று தேடுகிறான்
நன்று அவையென்று மனம் நாடுகிறது
நெஞ்சில் ஏதோ நெருடுகிறது
பஞ்சுபோல் பற்றி எரிகிறது
எனினும் நெஞ்சில் ஏதோவழுத்த அழுகிறான்



ஆதங்கம்

மானிடரின் துயரங்கள் ஏராளம் ஏராளம்
கூனிக் குறுகிக் கூதலுடன் வாழ்கின்ற
உழைப்பவன் மனதிலும் துயரம்
உழைப்புறிஞ்சி மனதிலும் துயரம்
ஏனிந்தத் துயரங்கள் மானிட வாழ்வில்?



இறைவன்

இறைவன் எங்கே என கேட்டான்
இறைவன் வானத்தில் வாழ்கிறான் என்றேன்
அவன் குழம்பிப் போய் ஒன்றும்
புரியாமல் புலம்பத் தொடங்கினான்
இறைவன் உன்னுள் உறைகிறா னென்றான்



கர்ப்பத்தீ

பாஞ்சாலி சபை தன்னில் பரிதவித்தாள்
நோஞ்சான்கள் சுற்றவர வாளா திருந்தனர்
தானே எழுந்து தீயானாள்
வானே வியக்க வாதாடினாள்
கெஞ்சுவது பெண்ணல்ல பெருந்தீயென உணர்த்தினாள்



சம்காரம்

சூரனைச் சம்காரிக்க முருகன் வந்தான்
வீரனாய் அவன் கர்ச்சனை செய்தான்
நிகழ்கால சூரர்கள் ஒழித்தனர்
புகலிடம் இல்லாது தவித்தனர்
முருகன் முற்றாகத் தேடிச்சம்காரம் செய்தான்



பொங்கல்

உழவனின் பொங்கலில் பொங்குவது யாரோ
அழுதபடி உழுதவன் அரிசிக்கு ஏங்குகிறான்
அரிசியை அள்ளியவன் சிரிக்கின்றான்
அரிசியைத் தந்தவனோ அழுகின்றான்
உழுபவனின் கண்ணீரைத் துடைப்பவர் யாரோ?



கண்ணகி

கணவன் இறந்தமை அறிந்த கண்ணகி
கணத்தில் அடிபட்ட நாகமாகிச் சீறி
மூசினாள் மூர்க்கங் கொண்டு
நாசியெழுந்து நர்த்தன மாடி
கணத்தில் மதுரையை எரித்து ஓய்ந்தாள்



பெண்ணின் பலயீனம்

பெண் ஆணுக்குச் சமம் என்கிறாள்
ஆண் அதனை மறுத்து விடுகிறான்
அவளே பெரிது என்பதை
எவருமே ஏற்ப தில்லை
ஏன்? அவளே ஏற்கத் தயங்குகிறாள்



பெண்ணின் பெருமை

வீட்டைக் கொடுத்தால் கோயில் ஆக்குகிறாள்
நாடு கொடுத்தால் நந்தவனம் ஆக்குவாள்
விந்தைப் பெற்றால் பிள்ளைவாழ்வின்
சந்து பொந்தெல்லாம் இவளே
ஏட்டிலும் வீட்டிலும் இவளே அரசியாகிறாள்



படிப்பும் பணிவும்

கந்தசாமி படி படியென்று படித்தானிவன்
பந்தங்காட்டி யாரையும் மதியா னிவன்
படித்ததனால் நல்ல தலைப்பாரம்
படித்து மூளை பிசகியதால்
கந்தசாமி நல்லோர் பாதங்கள் தேடுகிறான்



ஊடல்

ஒரு கவளம் உண்டு மகிழினும்
வரும் ஏப்பமே மகிழ்விலும் மகிழ்வாகி
ஈருடல் சேரினும் ஈற்றில்
பேருவகை ஊடலில் என்றாகி
வரும் அன்பு முழுவதும் பரிமாறலாகுமே



எழுச்சி

யாரும் யாருக்கும் யாருமாகி யாசிப்பதில்லை
ஊரும் உறவும் உணர்விழந்து உயிர்ப்பினும்
வேரும் நீரும் மரமாகினும்
நாரும் பூவும் மாலையாகினும்
ஆரும் ஆருக்கும் அடிமை ஆவதில்லை



வேதனை

ஏனிந்தப் பெண் முகத்தில் வாட்டம்
தானின்னும் குந்தவில்லை எனும் ஏக்கம்
பெண்தின்னும் கமுகுகளோ காவல்
கண்கள் கலங்கியவள் அழுகிறாள்
மேனிகுறுகி அவள்படும் வேதனை யாரறிவார்



அநியாமை

சிவனுக்குப் பசியாம் பால் ஊற்றுகின்றார்
பாவம் சிறுவன் பசியால் துடிக்கின்றான்
துடிப்புக்குப் பரிகாரம் தேடவில்லைமடையர்
மிடுக்காய் விதியென ஓய்கின்றார்
சிவன் என்னபால் கேட்டமுதானா சொல்லுங்கள்!



வாழ்க்கை

தவழ்ந்து புரண்டு எழுந்து நடந்து
புவன மதனில் புதுமைகள் புரிந்து
மந்திகள் போலத் தாவித்தாவி
விந்தைகள் புரிந்து வீரியமிழந்து
சீவனமிழந்து சீக்காகி முடிவில் சாவாகும்



மானிடம்

மானிடம் பொய்த்துப் பல நாட்கள்
வானிலிருந்து மழை பொழிவது மில்லை
கடமைக்கு வாழ்க்கை நகர்கிறது
உடம்புக்குள் உயிர் முனகுகிறது
அநியாயம் மட்டும் வாழ்ந்து மகிழ்கிறது



நீல வாழ்வு

நினைப்ப தெல்லாம் பூமியில் நடப்பதில்லை
நனைந்தன என்றும் நனைந்தே இருப்பதில்லை
நினையாதிருக்க நிகழ்வுகள் நடக்கும்
வனைந்த சட்டிகள் உருமாறும்
வானைப் பிளந்து எதுவும் வருவதில்லை



ஓலம்

என்னை ஏன் தவறாக நெருங்குகிறாய்?

நான் ஒன்றும் பெரியவள் இல்லையே?

இன்னும் பெருக்காத அங்கங்கள்

உன்னை மகிழ்விக்கும் பக்குவமுமில்லை

என்னில் என்னத்தைத் தான் கண்டாய்?



தவம்

யாருக்கும் யாதும் தீமை புரியாது
ஊருக்கும் உனக்கும் உண்மையாய் வாழ்ந்து
அடித்தாலும் ஆக்ரோசம் கொள்ளாது
அடிப்பவரை அன்பாலே அரவணைத்து
மரபுவழி வாழ்தலே யாகுமாம் தவம்



எதிர்பார்ப்பு

பத்துப் பதினைந்து மரம் வேண்டும்
செத்துப் போகாத வாழ்வு வேண்டும்
சொத்து நிரம்ப வேண்டும்
சொந்தங்கள் சூழ வேண்டும்
மொத்தத்தில் சாதியழிந்த சமயம் வேண்டும்



நலை

நாமின்று நாமாக இருக்கும் நாமல்ல
நமக்கென்று நம்முடைய தெதுவும் இல்லை
நாம் நினைத்து நடப்பதுமில்லைகூட
நம் மெண்ணம் எதுவுமில்லை
நாதன் செயலன்றி வேறேது மில்லை



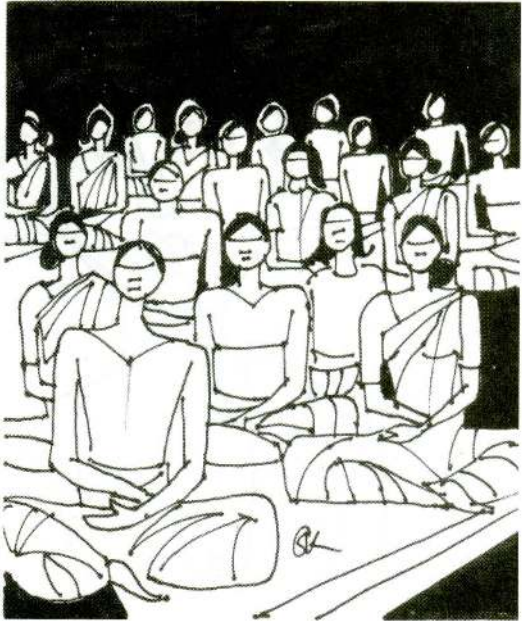
காதலாக்

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி
மோதலாகி மொத்தமும் இழந்து செல்வி
நாமமிழந்து நடுத்தெருவில் வந்து
சோமவார விரதம் பிடித்து
மொத்தப் பாவமழித்துக் கண்ணீரில் மிதந்தாள்



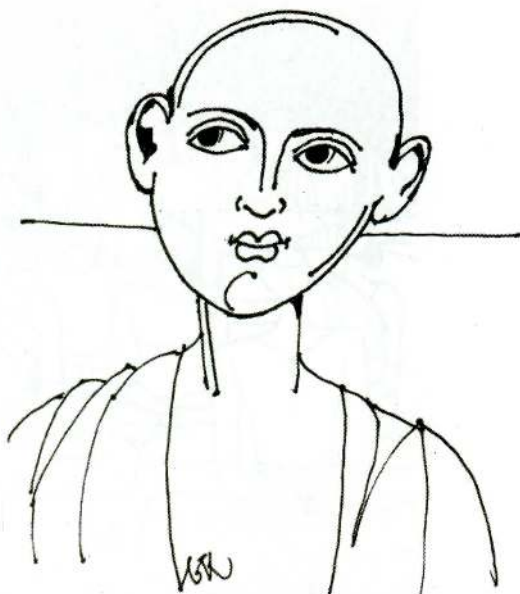
சோகம்

சமைப்பதும் உண்பதும் படுப்பதும் எழுவதும்
அமைப்பென ஆன வாழ்வின் அந்தமும்
நிந்தனையற்ற சமூக நிர்ப்பந்தமும்
விந்தை மனிதரின் விகற்பமும்
அமைந்த சுழிக்குள் மானிடம் மரிக்கிறது



சென்ஷு

ஞானம் பெற மரத்தடியில் குந்தினேன்
ஈனப் பிறப்பை எறியும் நோக்கில்
கண்ணில் தெரிந்தன தொல்லைகள்
எண்ணில் இவை தன்னை
ஞானத்தால் தீர்க்க முடியாதென எழுந்தேன்



வீடு

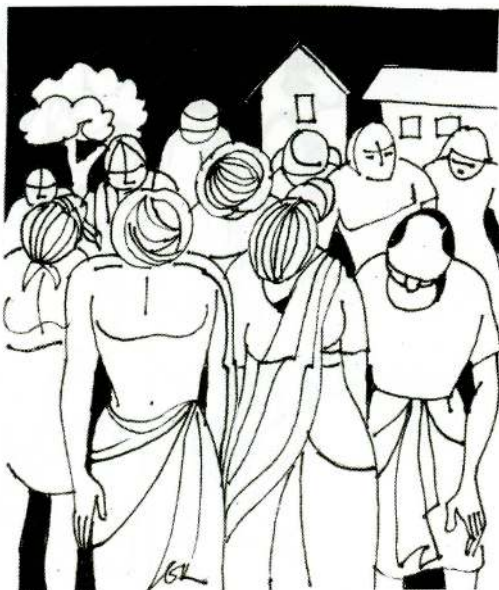
நதிமூலம் தேடி நாலுபேர் சென்றனர்
விதி வசப்பட்டுப் பிரிந்து நின்றனர்

நாற்றிசை இவர்க்கு நந்தவனமாகியது
சாற்றிய பொய்களால் நகர்ந்தனர்
மதி இழந்து மானிடத்தைக் கொன்றனர்



தோல்வி

விடைதேடி விடைதேடி அலுத்துப் போனோம்
மடைதிறந்த வெள்ளமாய் பெருகி எழுந்தோம்
வீரம் காட்டினோம் வித்தாரமாய்
சோரம் போகாது நிமிர்ந்தோம்
நடை பயின்றதுதான் மிச்சம் நசிந்தோம்



காதல்தோல்வீ

காதலில் தோல்வி உற்றாள் கமலி
சாதலே முடிவென்று துணிந்த அவள்
வழிகள் தேடி அலைந்தாளவ்
வழியில் வந்த வாலிபன்மேல்
காதலாகி மீண்டும் தோற்கச் செல்கிறாள்



ருடிபுச்சு சுதேசு

நாலும் தெரிந்தவன்போல் நடிப்பான் நடேசன்
வாலறுந்த பட்டமாய் பறந்து திரிவான்
தெரிந்தது கொஞ்சம் ஆனாலும்
புரிந்ததுபோல் தலை ஆட்டுவான்
காலையும் தலையையும் முடிஞ்சு முழுகுவான்



கொடுமை

மது அருந்தி மிரித்தான் மது
இது கண்டு வெகுண்டாள் மாதா
நாளைக்கே பிரிவோம் என்றாள்
காளை இதனால் வருந்தி
மாதுவைக் கொன்று விட்டான் நடுவிரவில்



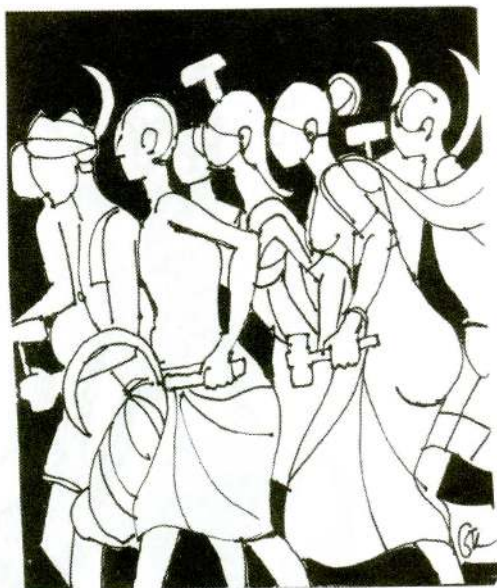
பொதுவுடைமை

உழைப்பவனின் உழைப்பை உறிஞ்சாது நாம்
அழைத் தவனை மகிழ்வித்து நாளும்
அவனுக்காய் அணி திரண்டு
உழைப்பில் அவன் நிமிர
அழைப்பு விடுவோம் அகில மாந்தரிடம்



சமதர்மம்

தானாய் எதுவும் நகர்வ தில்லை
நீயாய் மாற்ற வழிகளும் இல்லை
எல்லாம் உனதல்ல உலகில்
நல்லாய் பகிர்ந்து வாழ்ந்தால்
தேனாய் இனிக்கும் உன் வாழ்வு



ஆன்ம விசாரம்

மரணம் என்பது மாபெரும் தண்டனை
கோரம் நிறைந்த இத் தண்டனை
மானிடர் வாழ்வில் வந்துபோகும்
ஞானியர் வாழ்வில் நிலைக்குமக்
காரணம் அறியாமல் ஆன்மா விலகும்



சங்கீதம்

எங்கும் ஒலிக்கும் என் சங்கீதமங்கே
செங்கம்பளமாய் விரியும் வான் வெளியில்
மங்கை அசைவினில் ஒருசங்கீதம்
நங்கையின் சிரிப்பினிலும் ஒருசங்கீதம்
எங்கும் எதிலும் சரிகமபா என்னும் சங்கீதம்



கடமை

பெற்ற பிள்ளைகள் பெருஞ் செல்வமாவர்
பெற்றதோ டில்லாது பெருங்கல்வி புகட்டி
நற்றவ வுலகில் நல்லவர்களாக்கி
உற்ற சபைதனில் முன்னிருத்தி
பெற்றதம் கடமை தன்னால் மகிழவேண்டும்



கடந்த சகீத

உடம்பும் கடவுள் வாழும் ஆலயமேயெல்லாம்
கடந்தவர்கள் இங்கு கடவுளர் ஆனால்
நான் யார் என்பதும்
நீ யார் என்பதும்
கடந்த நிலையாக நாம் கடவுளராவமோ?



காதல் பாவம்

காதலிக்க எண்ணிக் காதலித்தாள் கமலி
சோதனைகள் வந்ததும் கலங்கினாள் காதலி
சாதியும் பணமும் சிரித்தன
மோதுவென சவால் விட்டன
காதலர் தினத்தில் கருகினாள் கமலி



வீடிச்சு

முன்னுக்கு வந்து முரண்பாடு கொண்டு
பின்னுக்கு நின்று பிறரால் பழிக்கப்பட்டு
ஏதும் புரியாமல் முழித்துச்
சாதுவாய் நாடகம் ஆடி
தன்னுணர் விழந்து மடிந்து விழுதல்



பயணம்

உடல் அப்படியே சிலிர்த்து ஓய்கிறது
உடலின் உறுப்புகள் போராடி முடிய
நான் நானாக இல்லாமல்
வான் நோக்கிப் பயணிக்க
உடல் மட்டும் பூமியில் தவத்தில்



குடிப்பதும் சங்கீதமும்

சுத்த சந்நியாசி பாடு என்றான்
சித்தம் கலங்கி மோகனம் பாடினான்
சத்தம் மட்டுமே வந்தது
ராகம் ஒழித்துக் கொண்டது
சத்தமாக முகாரி பாடத் தொடங்கினான்



மாண்டன் டூலை

ஆயிரம் யானைகள் அவனைத் துரத்துகின்றன
கோயிலின் சிலைகள் ஆங்கு புதைகின்றன
மாண்டன் மருண்டு போனான்
தானிங்கு தவிப்பதாய் எண்ணினான்
பாயிரம் பாடும்படி பிராமணன் பணிக்கிறான்



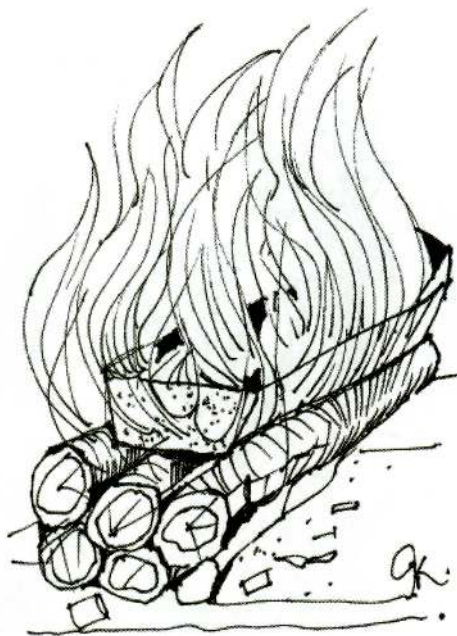
உறுத்

எருது மீதேறியேனோ வருகிறா னில்லை
வருவதால் போவேனென்ற பயமும் இல்லை
உள்ளமோ ஏற்க மறுக்கிறது
உடல் தொய்ந்து போகிறது
எருது வருகினும் போவது சாத்தியமில்லை.



நயத்

போகத்தான் வேண்டும் ஒரு நாள்
போகாமல் இருப்பது சாத்திய மில்லை
வந்ததும் முடிவு நிச்சயம்
நொந்து வாழ்வதே நியதி
தேகம் மட்டுமே நெருப்பில் எரியும்



தூர்சனம்

யாதுமாகி யாவருமாகி யான் இல்லையாகிக்
கோதாகிக் கோயிலாகிக் கோனாகி மாதாவாகிப்
பார்த்திடும் பக்கமெலாம் பரதேசியாகி
வேர்த்திடும் வேதனைக ளில்லையாகிக்
காதலாகிக் காணாது அலமந்து போவோம்



ஓன்றுக்கு இரண்டு

வள்ளிக்குக் கிடைத்த மணாளன் முருகன்
துள்ளி எழுந்தாள் தெய்வயானை கோபமாய்
சக்களத்திச் சண்டை உச்சத்தில்
செக்கிழுத்த குரங்கானார் முருகன்
வழிபார்த்து வெளியேறித் தப்பிக் கொண்டார்



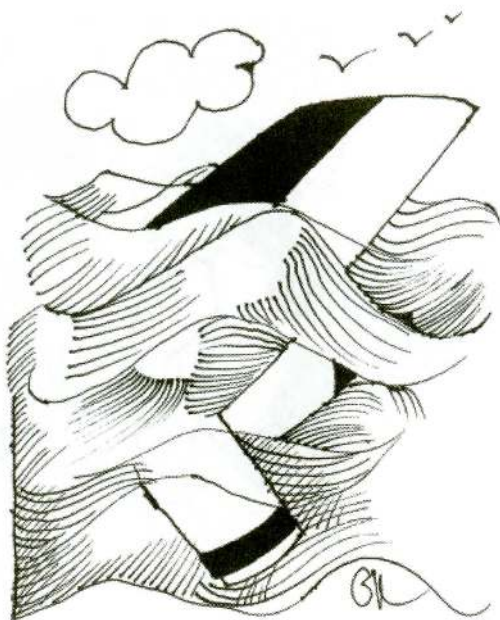
முரண்பாடு

பெண்ணுக்குப் பெண்ணே முதல் எதிரி
பெண்ணே சீதனத்தின் சூத்திர தாரி
மருமகளைத் தின்பவளும் அவளே
பொருமி வெடிப்பவளும் அவளேயாயின்
கண்ணீர் வடித் தழுவதேன் உரிமைக்காய்



தலையாமை

கப்பல் கவிழ்ந்து தாழ்வதாய் கனவு
எப்பவும் எதுவும் நடக்கலாமென்ற பயம்
எதையும் மறக்கும் நிலைமை
கதைக்க மறுக்கும் நாக்கு
சப்பென்று போன வாழ்வின் குழப்பம்



மாண்ட வாழ்வு

யாரும் யாரையும் யாருக்காகவும் யாசித்து
யாரும் சிறப்புற்றுப் பேருக்காய் நசிந்து
மண்டியிட்டுப் பெற்றதில்லை வாழ்வில்
நன்றி மறந்து நானிலத்தில்
பேரும் புகழும் பெறுதலும் சாத்தியமிலை



தீஸ்ருணைவு

அன்று ஒருநாள் அதிகாலை வேளையில்
நின்று நிலையாய் உழைப்பவர்க் குரமாக
வாருங்கள் தோழர்களே வரிசையாய்
சேருங்கள் ஒன்றாய் ஐகத்தினில்
என்று கத்திய வசனங்கள் மனவெளியில்!



உள்ளே

எல்லாம் எழுதுகிறேன் எதைத் தவிர்ப்பது
சொல்லாமல் ஏதோ சொர்ப்பனம் வருகிறது
மெல்ல நான் நடுங்குகிறேன்
மேனியைக் குறுக்கி ஒடுங்குகிறேன்
கல்லுக்குள் ஈரமாய் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ!



தூங்காத இரவுகள்

மானிடரின் துயரங்கள் ஏராளம் ஏராளம்
கூனிக் குறுகிக் கூதலுடன் வாழ்கின்ற
உழைப்பவன் மனதிலும் துயரம்
உழைப்புறிஞ்சி மனதிலும் துயரம்
நானிதனால் துக்கம் இழந்தேன் நண்பா



ஆண்ட தந்தி

ஆனை கட்டிப் 'போரடித்த' தமிழன்
சேனை பல கொண்ட செந்தமிழன்
மானிடத்தைக் கொல்வதிலே தன்
நேரத்தைச் செலவழித்த புனிதன்
தானை பலகொண்ட ஆண்ட பரம்பரையாம்



சுவன்

வாருங்கள் வாருங்கள் காதல் செய்வோம்
அருவும் உருவும் அற்ற எம்சிவனை
ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவனை
சேதி சொல்லும் சேகரனை
வாருங்கள் வாருங்கள் காதல் செய்வோம்

A. KUGAN
18, 2nd LANE
ANANDA PURI
TRINCO



தயாளனின் குறும்பாக்கள் வெறுமனே அமைப்பு ரீதியாக மட்டும் புதுவடிவம் கொள்ளவில்லை. மாறாக அதன் வெளிப்பாட்டுத் திறனிலும் சிந்தனைப் போக்கிலும் பாரிய வித்தியாசத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன.

சீதனம், சாதிக்கட்டமைப்பு என சமூக பிரச்சினைகளாகட்டும். வாழ்வியல் தத்துவங்களாகட்டும். ஆன்மீக போதனைகளாகட்டும் இதிகாச புராணங்களை மீள் வாசிப்புக்குட்படுத்துவதிலாகட்டும், ஈழத்தின் போராட்ட கால கட்டத்தை வெளிக் கொணர்வதிலாகட்டும் அனைத்திலும் தனது அனுபவப் பகிர்வினை ஒருவிக ஒன்றிப்புடன் ஒரு சிற்பி சிலையை செதுக்குவது போல் தனது குறும்பாக்களில் செதுக்கியுள்ளார் தயாளன்.

குறும்பா தமிழிற்கு ஏலவே அறிமுகமான கவி வடிவமானாலும் தயாளனின் குறும்பா வடிவம் ஒரு புதிய கருத்தியலையும், வடிவ மாற்றத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்பதில் வெற்றி பெறுகிறது என்பது நிதர்சனமான உண்மை.

மகுடம்.வி.மைக்கல்கொலின்

(ஆசிரியர் - மகுடம்)

“முழுமையாக இலக்கண வரம்புக்குள் புகுந்தால் கவிதையின் உயிர் கொல்லப் பட்டு விடுமோ என்ற மனப்பயம் ஏற்பட்டது. இதனால் நான் இலக்கணம் தளர்ந்த வகைக்குள் புகுந்தேன். இலக்கணம் தளர்ந்த வகை என்பது இலக்கணத்தைத் தூக்கி எறிவ தல்ல. நழுவல் உத்தியாக அதனை நன்மை கருதிச் செய்துள்ளேன்.” பாரதி வழிவந்த நவீனகவிதையின் மரபுகளை அறிந்து அவற்றுள் புதியன சிலவற்றைப் புகுத்தினார் மஹாகவி. அம்மரபுகளை அறியாது மீறியவர் புதுக்கவிதை முன்னோ டியான ந.பிச்சமூர்த்தி. தயாளனும் “மஹாகவி குறும்பா”வின் இயல்புகளை நன்கறிந்து அவற்றை மீறியுள்ளார் என்பதே கவனிக்கப்பட வேண்டியது. அதனைவிட முக்கியமானது, குறும்பாக்கள் வெளிப்படுத்தும் பொருள்நிலை நின்று நோக்கும் போது மஹாகவி உட்பட முற்குறிப்பிட்ட அனைவரையும் தயாளன் மீறியிருக்கின்றார் என்பது அதாவது, தயாளனின் குறும் பாக்கள் பொருள் ஆழத்தையும் விரிவையும் ஏற்படுத்தி யுள்ளன என்பதே கூறவிழைவது.

வாழ்த்துக்களுடன்.

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

